د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Ketabton.com

صدیق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

نوم : د باد په کنډوالو کې

ویناوال : کاوون توفاني

مهتمم : عبدالهادي هادي

چاپ شمېر : ۵۰۰ ټوکه

چاپ نېټه : ۱۳۸۱ لمریز/ ۲۰۰۲ م

کمپوزر : ذشفق

د پښتي خطاط : استاد د قمرالدین چشتي

چاپ او کمپیوټر ځای

دانش کتابتون ، قصه خوانی بازار ، پیښور

د انټیر نیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسريزې په ځای.

دمينې په نامه

دزړه په شاړه کرونده کې مې دهيلو سپرغۍ وکرلې ،

اودآرمان دښاپيرۍ په څنو وځنګيدم.

بيا مې دتيرو په ساړه ذهن کې ،

دتودې مينې په نوم ،

دزړه په وينو ديوې بلې کړلې.

دشپې په دښته کې مې ،

په سپيرو شګو ، دګلونو دېښو خاپونه ولټول.

اودبادونو په شګلن بهير کې ،

دسرو غټيو دمزار خيلې ته ودريدم

اودخدای ټول کلی مې ،

چې شپه او ورځ پکې داوښکو بارانونه کيدل

په يوې اوښکې ،

په يوې ورستنۍ اوشکې ،

پسې ولټاوه.

چې دغمونو دخپر کې وروستۍ پاڼې ته وروستی ټکی شي

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ته به وايې چې وروستۍ اوښکه ،

مرغۍ شوه ،

او هوا ته ،

لاړه.

* * *

کله چې باغ کې ، تبر شين شو د نارنجو په خای ،

ما ته د شنو ونو د مړينې افسانه ياده شوه ،

او زړه مې وټوکيده ،

لوی شو ،

بيرته ورژيده.

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پاڼې پاڼې شو ،

د باغ په ونو وغوړيده.

د کوم بې نومه ، نا څرګنده «چا» خبرو مې په غوږ کې انګازې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لګيږي ،

کله چې ونې مري ، نرى نرى باران وريږي ،

کله چې ونې مري ،آسمان په چيغو چيغو ژاړی،

سيندونه ساه ورکوی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چپه کېږي غرونه،

او بيا له کومهنا ځرګنده ځايه،

يو لاس راوزي، چي رڼا حپروي،

يو لاس راوزي، چی بادونه تړي،

يو لاس راوزي، چي له ډاره يې، د تبر خوله کي ژبه سوزي "

خو ما کتل چې ونې مړې شوې،

ګلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،

په وچو ځانګو د مرغيو ځالې ونړيدې،

او خو نړۍ سيلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.

شمال ونه لګېده،

نری نری باران ونه وريده،

غرونه ونه نړېدل،

سيندونه ساه ورنه کړه،

او د اسمان له تکو شنو سترګو نه، يو څاڅکی ونه څڅېده

له ناځرګنده ځايه،

د باغ په لوري لاس ونه غزيده،

د خدای په ټول کلي کې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د زخمي نښترو سوې ساندې وانه وريدې،

چا د سپېليو وزرونه تاړه،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه نا څرګنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه ستړي سرګردانه مرغه،

د باد په ورانو کنډوالو الوزم،

د باد په ورانو کنډوالو کې، مې د هيلو،

سره ګلان،

لټوم

آلمان / اپريل ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمینې شرط

ماته یادشي چې ته پیغله، زه زلمی وم

په رګوکې مو سکروټې ګرځېدلې

ټول وجود مو اور دمینې و، نیولی

له لیمو نه مو سپرغۍ پورته کیدلې

پسرلی و ،

دنیا ټوله ښایسته وه ،

دوړمې کاروان ،

شیندلي وو،

عطرونه.

دځوانۍ په میو مست وو موږه دواړه

له غمونو موخالي وو، زلمي زړونه.

زه په مینه درنژدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنیا سم کړم قیا متونه.

تا مې لاس په شونډو کیښود ،

بیا دې وویل :

چې اول مې تور پیکي ته ،

سورګل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه،

بیامې ښکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

او سورګل ،

زموږ د ځوانې مینې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بیا تر اوسه ،

سرګردانه په سرو ګلو پسې ګرځم.

کله سمې لټومه ،

کله ،

غرونه ،

کله د ښتې او میرې،

کله،

باغونه.

له هر چا نه د سرو ګلو پته غواړم ،

په سرو ګلو پسې لویې لارې نغاړم.

نه مې ستا د پیکې ګل ،

چیرې ،

پیدا که ،

نه پوره مو د نیمګړې مینې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

نښتیځلي ،

ارمانونه .

آلمان ۱۹/۸/۱۳/

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکوترې خوب

کوترې خوب ليدلی

چې اور نفسه سارايي بادونه ،

بيرته ستنيږي د سارا غيږې ته.

کوترې خوب ليدلی

چې دلينديو فصل ،

پرون ړلی وواهه

او نن ، دکلي بزګر

خپلو پټيو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب ليدلی

چې دچنار لوخه ، لغړه ونه ،

بيل په تنکيو پاڼو پټه ښکاري.

* * *

کوتره ناسته ده دکلي دويالې له پاسه

دتوت دونې په بر بنډه څانګه ،

او په اوبو کې دليدلي خوب تعبير لټوي.

کابل ١٣۶۶/١٢/٢۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړلۍ هینداره

میـــکدي تــه يې مخشر په اوړو راووړ

چي زاهــد د تـــوبــو غر په اوړو راووړ

څه تــا ثـيــر دی د ډېوې په سره لمبه کې

چـــې پتنګ ورته خپل سر په اوړو راووړ

داشنــا په غم مې کسي دواړه سپین شول

سيــل د اوښکـــو مي نظر په اوړو راووړ

دزړه شمـه بــه يـــې بــله کړمه لار کي

کـه د شپــې مـــړی سحر په اوړو راووړ

يـــوه څـاڅــکي سـمـنـدر په اوړو راووړ

دا فق لمنه ســـره پـــه وينـــو ښـــکاري

تـــورو وريځو زخمي لمر په اوړو راووړ

د لته جوړه قـــتـلګا ه ده د غـو تــيـــو

سره غاټو ل ورته خپل سر په اوړو راووړ

۱۳۷۱/غبر ګولی کابل

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره سیلۍ

بادو نه دي، غوغـــا کوي بـــاغـــونه، رژوي

شنې ونې لو ټوي، رنګیـن ګلـــونـــه،رژوي

وږمـــې پـــرون راوړې و پـــیغام د غـــوړیدو

نن تـــوره سېلۍ راغله، بـــهـــارونـه رژوي

یو بـــاددی را الوتی لـــه ســـرا بـــه دوعـدو

په شـونډو د جانان مې څـــوابـــونـــه، رژوي

د حسن له جلوي نـــه یـــې زاهـــد نـــه دی خبر

ســـجـــدې پـــیـکه کوي او ایمانونـــه رژوي

راوو ت لـــه مـــســـجـــده، شو دېره په خرابات

دخـــم پـــه پښـــو کي غـــړي،ثوابو نه رژوي

نـــه ویـــره لـــه سکـــروټو او نـــه تنده د کو ثر

ملا دتـــخت له پـــاســـه خمـــارونـــه رژوي

ښکر یږي چې تش یاد یې هم،په ما نه دی پېرزو

رقیب مې دجانان کو څه کـــې پـــلـــو نه رژوي

دستر ګو په أسمان کي یې بیا ستوري شول رابر

شوګیر یې را ته ښکا ري چـــې خـــوبونه رژوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامان

درنه لاړم خدای پامان ،زخمي کابله

زما روحـــه، زما ځان، زخمي کابله

درنه لاړم خــو له زړه مې وینی څاڅي

تانه جار، تانـــه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا يې ډکر

د غبر ګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه ځمه

درنــه ځــمه، مــجبوري ده، درنه ځمه

په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه

ګوره مــاتــه پــه غــصه نه شي وطنه

راتــه پــیــښــه نــاچــاري ده درنه ځمه

هوايي ډګر کابل

د غبر ګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې نغمې

پــه بــڼو ستوري زنګـــوم داشنا کلي ته ځم

سترګې پەلاره غـوړم ، دآشـنـــا کلي تـــه ځم

کلی خاموشه ، ګودر شړ ، کوڅې له دوده ډکې

رقیـــبه ، کږې بـــاروم ، دآشـــنـــا کلي ته ځم

پــــه شـــپو لـــړلي سرګردانه مسافر وختونه

ورو ، ورو له سره تیروم ، دآشـــنـــا کلي ته ځم

ریښې ریښې ګریوان مې لاړو درقیـب ګوتو کې

دننګ ځولۍ پیوندوم ، دآشنا کلـــي تــه ځم

بلبل له غـــړه بیګانه ، ګل لــه بلـبـــلــه پردی

غـــلـې نـغـمـې مــې ژړوم دآشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبادونو شپه

دباران شپه ده ، دبادونو شپــــه ده

دزړه په کور مې دغمونو شپــــه ده

شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه

ديار په زلفو دګلــــونو شـپــه ده

دايې خندا په اننګـــو کـپ ويـده

که په ککو يې دنـا زونـو شپــه ده

وچ او لا نده يکې په ګډه سوځـــي

زموږ په کلي داورونـو شپــــه ده

دلمر پــه څنو کې خځلي زانـــګي

پــه شنه جـــنت د دوزخونو شپه ده

نـه شنه خنــدا نه تبســـم دګلـــو

په باغ پـــريوتې دخوبـونو شپه ده

ونـــې له ويـــــرې تنفس نه کوي

شپــــه ده ، دتورو توفانونو شپه ده

ټوله دنـــيا درڼا ســـين کې لامبي

زموږ په بـــرخه ، دعمرونو شپه ده

ډيوې خاموشې ، ميکدې ويجاړې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتورو تپو مابنــامونو شـــــپه ده

آلمان ــ ۱۹۹۳/۸/۶

لولۍ دنیا

بیا یې خـــوارېه خــوارېه یادونه په ما لوبې کوي

بـیـا یـې خـنــدا ده چې زما په ژړا لو بې کوي

بـیـا مـې ریـښـې ریـښـې لمنه له اغزو ډکه ده

بـیـا دخـزان سیـلۍ دګل پـه خندا لو بې کوي

بیا مې ځلیږي دښو پـه سـر لـړزانـده ستوري

بیا مې دتو رې شپـې قسمت ، په رڼا لوبې کوي

مــغــل کاتــه یـی هیروي رانه انګریـز وختونه

خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبـې کــوي

خمونه تش ، ساقي خمار ، زه دعمرونـو تـــږی

بدل مهال دی صراحي په صهبا لــو بـــې کوي

کلـــه دمـا ، کلـــه دتـا ، کلـه دبل غـیـرو کي

لولۍ دنیا ده ، هم په ما هـم په تا لوبـــې کوي

دزړه تو تې تو تې بنیبنه مې داشنـا په لاس کې

لکه ماشوم یې دشـغـلو په ځــــلا لـــوبـــې کـــوي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې وژني مې په مرې مې هم هغه ژاړي

شهيده ساه مې د قاتل په ژړا لوبې کوي

ګلبويه زلفې يې خورې ورې د باد په اوږو

لکه قصې د مينتوب چې په چا لوبې کوي

نه مې ماضي په شغلو پټ نه مستقبل په ستورو

پرون ايرې ، نن مې لوګی په صبا لوبې کوي

آلمان ۶ /مارچ / ۱۹۹۴

د باد په کنډوالوکې		کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوينو پسرلی

پــســـــرلی پـــه وطـن راغی
خـــو نــــه ګل او نه بورا شته
نـــه پـــه باغ کې غوټۍ خاندي
نـــه ګلــونـــه په صحرا شته .
*　*　*

نـــه دغـــرولــمنې شنــې شوې
نـــه شپونکی نـه یې شپیلۍ شته
نـــه د مـیــږو قــطـــارونـــه
نـــه کــوچی نـه یې کیږدۍ شته
*　*　*

نـــه دمشــکو کاروا ن راغـــی
نـــه د عطـــرو وزر خپور شـــو
نـــه بیدیا پـــه ګلو پـتـــه ،
نـــه سپیره چمن سمسور شـــو .
*　*　*

نـــه پـــه غــرونـو غوږیدلي
شنـې قالـــیـنـــې دشنــیـلـــیــو
نـــــه لـــه ونـــو پــورته کیږي
آوازونـــــه دمـــرغــیـــــو
*　*　*

نـــه دشـــنــو ویـــالو په غاړه ،
ټـــوکیـــدلــــې ســره ګلونه
نـــه پـــه دښـــتـــو کې بـلـیږي
دغـــاټـــولــو څـــراغــونـــه
*　*　*

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـــه هیـــلۍ پـــه هـــوا راغلې
نـــه د زانـــو زنـځیـرونـــه
نـــه آواز د تـــوتـــکـیـــو
نـــه د ســـاچـو پـــروازونـــه .
*   *   *

نـــه د نـیـمـو شـپـو سنـدرې
نـــه هــی هـــی د کاروانـــونـــو
نـــه شوګیر د عـــاشـــقـــانـــو
نـــه تـــودو خـــه د عشقونو .
*   *   *

نـــه بـــریښنـــا د سپینـــو لیچو
نه د شنو بنګړیـو شـور شـتـــه
نـــه ځـــلا د بـــارخـــوګانـــو
نـــه د سرو مـــچکو اور شته .
*   *   *

پسرلی پـــه وطـــن راغـــی ،
خـــو نـــه ګل او نـــه بـلبل شته
نـــه د پـــیـغلو خنـــداګانـــې
نـــه ګـــلونـــه په اوربل شته .
*   *   *

نـــه د دریـــاب د ریاب صهبا شته
نـــه ځـــپې ځـــپې مستي شته
نـــه جـــنـــون د تـــودو غـــیرو
نـــه د مـــینـــې لیـــوني شـتـه .
*   *   *

نـــه خـــوشـــحـــال تـــوره تړلې
د افـــغـــان د نـــنـــګ لـــه پـــاره
نـــه ولـــس لښـــکرې ایستي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمغل اورنګ له پاره .
* * *

د زردشت اورونه مړه دي
د سوما پياله نسکوره
د بابا پګړۍ ده څيره ،
ابۍ ناسته ده سر توره .
* * *

د کابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته کيږي
له زاړه بالاحصاره ،
فريادونه پورته کيږي .
* * *

د بخدي په کنډوالو کې
د کارغانو شورماشور دی
د هري په ديوالونو ،
د ګونګانو وزر خپور دی .
* * *

د رستم د تخت له پاسه
ګيدړ نقل د زمري کا
د ګربت په آشيانه کې
تپوس ناست دی سروري کا .
* * *

د هلمند په ورشوګانو
داغزيو باران ووري
د زاړه بست په ماڼيو
د سرو وينو ګلان ووري .
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګلزاره ننګرهاره
دګلونو ځلا تللې
دروښان په کاله ویر دی
د خوښیو لیلا تللې .

* * *

دنارنجو ستوني غوخ دي
دښوون ښاخونه پرې دي
دبلبل ژبه ګونګۍ ده ،
دبورا وزرونه پرې دي

* * *

الینګار په اور کې سوزي
الیشنګ په اور کې سوزي
دود جګیړې له پامیره ،
لوی سالنګ په اور کې سوزي .

* * *

د پردي بهار وږمې دي
راچلیږي په وطن مې
دغلیم دفکر دوړې
راخوریږي په وطن مې .

* * *

په عزت پورې مو خاندي
سپکاوی مو د شملو کا
سپینوي مو ، توروي مو
مسخرې مو په پښتو کا .

* * *

دې بهار بهار وطن کې
اوس خزان میشته دی
په دې ګل ، ګلبڼ هیوادکې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغـزو کاروان مـــیشتـــه دی .

* * *

دې خــنـدا خندا هیواد کـــې
اوس ژړا ، ژړا ، ژړا ده
دژوندون نــغمــه خامـــوشـــه
دمـــــرګـــونـــو واویـــلا ده .

* * *

هـــره شـپـــه لـــه شنـــه آسمانه
ستـــوري لـــویـــږي ،رانـــړیږي
درنـــــا دبـــام لـــه پـــاســـه
دتـــیـــارو ډمـــې نـــخیـــږي .

* * *

شـــبنـــم ســـور دی ، ږلی سره ده
چمن ســـور دی ، بیدیا ســــره ده
شونډې سرې ، خبرې ســـرې دي
خنـــدا ســـره ده ،ژړا ســـره ده.

* * *

بـــیـــا د ویـــنـــو پـــســـرلی دی
بـــیـــا دویـــنـــو بـــارانـــونـــه
بـــیـــا دویـــنـــو غوټۍ خاندي
بـــیـــا د ویـنـــو ســـره ګلـــونه .

آلمان

اپریل ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنها په بنهو

دمجنون دزړه تـنهـاکه ، دليلا په بـنهـو زانـګم

ځاځکی اوښکه دحسرت يم ، دآشنا په بنهو زانـګم

دپـرون سپـيره يـــادونه ، دسبـا زرغوني هيلې

دزخـمي مـاضـي پيغوريم ، دسبا په بنهو زانګم

داميد پـــلوشه تـتــه ، دتـيـارو ډيـــوه روښانه

په دې تکه توره شپه کې ، درنهـا پـه بـنهـو زانـګم

دحسين سا قي ترځنګه ، صهبا پـيـاله نـسکوره

دلمبو دخدای په وړانـــدې ، دګنـاه په بنهو زانګم

دخندا په اوربو ورمــه ، جـنــا زې مـــې دخوښيو

دماتم په لمن لو بم ، دخـنـدا پـه بـنهـو زانـګم

هلته سر ديار په وره کې ، دلته سر پـه زنـګانه يم

هلته خاورو سره خـاورې ، دلته بـيـا په بنهو زانګم

په مذهب دبد مستۍ کې ، نه کافر نه مسلمان شوم

خـم په سـر پـو رتـه کومه ، دصهبا په بنهو زانګـــم

آلمان /می /۱۹۹۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په څنو کې

یو ځلې بیا لړ ښکاره شه ، زلفې وښوروه
د حسرتونو میلمنه شه ، زلفې وښوروه
د شپو په څنو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تیروم
د لمر خاته د وخت شغله شه ، زلفې وښوروه
یوسف تری لاړو د کنعان کوځې شوې شړې پاتې
د زلیخا د مخ جلوه شه زلفې وښوروه
ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون
ته د صهبا ډکه پیاله شه رلفې وښوروه
لکه خوبونه راته ښکاري مسافر وختونه
ته د یادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه
سپېلې د منې باغ په باغ ګرځي ګلان رژوي
د پسرلي خوږه ورمه شه ، زلفې وښوروه
ګوره دا مات سر مې چې هېڅکله ټیټ نه کړې چاته
زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

آلمان ۲۴/ ۴/ ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغز په څوکو

دايي دوصل ، انتظار باسم

که داغزو په څوکو لار باسم

په سر ورځمه په پښو ورځمه

دا ځل آرمان مي د ديدار باسم

نن يې ساقي راته په خم کې راکه

چې دتمام عمر خمار باسم

شپه له ماښامه تر سهاره پورې

زړه کې تصوير مي ددلدار باسم

دخيال په ګوتو مي دزړه په دړه

انځور دميني دمزار باسم

تندی په تشو سجدو نه سولوم

دعشق ناره په سر ددار باسم

د پرخې سترګو کې هينداري ګورم

پښې مې دتيږو له بازار باسم

آلمان نومبر ۱۹۹۲/

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوزخ په ښنډو

راشه تر ښنګه مـــې حسـيـنـه ســـاقي
دزړګي ســـــره نـــازنـيـنـــه ســـاقي
راکه درياب ، دريـــاب جـــامونه راکـــه
دعـــمــر تـــرېي يــم ، خــمـــونــه راکـــه
ســـا قـــي سکـــروټـــي راکه ، اور راکه
درد راکه ، چـــيغي راکه ، شـــور راکه
دخــم تر ښنګه مـــې بسـيا که ســـا قي
داګونګه ژبــه مـــې ګويـــا که ســـاقي
دشـــپې پــه دښته کې مې شپه ده ساقي
شـــپه مـــې دزړه پـــه کور خپره ده ساقي
راکه دمـــيوو سبـــــاوون راکـــــــــه
دربـــا جـــام راکـــه ژونـــدون راکـــــه
راکه دلمـــر غـــوندې روښـــانه شـــراب
راکه بـــې پـــيـلــه بې پا يـــانــه شــراب
هـغــه شـــراب چـــې پکې ځان ووينم
ځـــلا دحســـن دجـــانـــان ووينـــــم
چې پکې هير کړم دابـــې خـونده ژوندون

د باد په کنډوالوکي

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابــې ثــمــره ، بــې ګر ځنده ژونـــدون

چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې

چې له درند و غمونو سپـــک شــم پکې

* * *

ســـا قـــي بـيـا راغــې دغــمونو ماښام

تياره ماښام دما ښـا مــونــو مـــا ښـــام

ساقي راځـــه چې زمانـــه بـــله شـــوه

لومه شوه بـــله اودانـــه بلـــه شـــوه

بيا زوړ زاهـد پـــه تـــوبـــو بـار راغلی

بيـــا ددرو غجـنې تـــقـــوا وار راغـــلی

بيـــا مــحتســب دی بـيـا تکفير دمينې

بـــيـــا دتسبو لړ شـــو زنـځير دمـــيـــنې

* * *

ســـا قـــي بـيـــا راغـــلل دخزان بادونه

اورين بـادونـــه دتـــوفـــان بـــادونـــه

بـــيـــا دوړمـــې سينه کـــې سا وچه ده

بيا دغوټۍ خوله کې خـــنـدا وچـــه ده

بيا د غو نچې ګريوان له غـــمه څـيـرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دبلبل زړه له مـــا تـــمـــه څـــیـــرې

ساقي را ځه چې میکـــدی بـــلې کـــړو
تیاره رابره شـوه ډیـــوې بـــلـــې کـــړو

راځه چـــې واړوو خـــمـــونـــه پـــه ســـر
تـــر خـــو ابـــو کـــې سره اورونه په سر

راغـــلې غـــم دتـــیـــریـــدلـــو نـــه دی
داوړی دیـــــو دمـــړیـــدلـــو نـــه دی

دفلک ســتر ګې ریـــا کاری ســتـــرګـــې
درغجنې ستر ګې ګناهکارې ســتـــرګې

بیا خونړۍ ښکاري بیا سرې ښـــکاري
بـــیـــا داورونـــو سلسلې ښـــکاري

* * *

ساقي راځه چې بیا پیالې جـــګـــې کړو
پټـــو مستیو نـــه پـــردې جګې کړو

راځـــه ویـــدې نشې راویښې کړو بیا
بـــلې لمبې نشـــې را ویښې کړو بیا

بـــیـــا درنـــدانـــو هنګامه جوړه کړو
بـــیـــا د مستانـــو غلبلبه جـــوړه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د غوټۍ سترګو کې ناز وګورو
بیا په دانه کې دژوند راز وګورو

واورو د ګل د غوړېدو سندره
دشنه غزل د ټوکیدو سندره

دمینې لوبه په فکرونو نه شي
په خامو خامو تدبیرونو نه شي

مینه د زړونو بلیدنه غواړي
مینه له سره تیرېدنه غواړي

مینه په اوښکو کې خندا لټوي
مینه سکروټو کې بقا لټوي

راکه د مینې په نوم اور راکه
راکه د تاک د سترګو تور راکه

ساقي له ځانه ورکیدل غواړمه
د میو جام کې ډوبېدل غواړمه

خندا مې هیره له ژړا نه پردی
له ځانه تللی له دنیا نه پردی

ساقي د لویې ګناه تور ماتوم
دا دوزخي تنده په اور ماتوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځان بدل کړ، چا کو څه بدله

ځوک د رنګونو په خم ولمبېدل

ځوک د وختونو په باد ورپېدل

ځوک مقتدي او ځوک په امام پسې لاړ

ځوک په انګور او ځوک جام پسې لاړ

ځوک يې کعبه ځوک بتخانه کې غواړي

ځوک يې د سهوې يه سجده کې غواړي

خو:

زه له سجدوو زه له بتانو ستړی

زه له دروغجنو امامانو ستړی

زه نا آشنا په نا آشنا کلي کې

ستر ګې نمجنې د خندا کلي کې

زه ګناهګار زه بې ګناه ګناهګار

زه د سپيځلې اقتدا، ګناهګار

ساقي په ميوو کې لمبل غواړمه

د ګناه پېتې سپکول غواړمه

له ځانه تښتم د جانان په هيله

له کوره وځم د بيابان په هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د دوزخ په څنډو ولو بیدم

زه د جنت ګلو کې وسوزیدم

زه د کوثرو په خیال وزنګیدم

زه د وختنونو په تال وزنګیدم

ما خپله ورکه پیدا نه کړه چېرته

ما هغه تللې زما نه کړه چېرته

د نور په هیله په تیارو واوښتم

د ګل په لټه په اغزو واوښتم

په سپینو سپینو کې تور ولیدل

غوښتل مې نور څه، خو ما نور ولیدل

راکه ساقي راکه سپېڅلې اوبه

د تاک له سترګو څڅېدلې اوبه

راکه چې ویې ځبنم لمبه، لمبه شم

اور شم، سکروټه شمه، سره لمبه شم

ساقي راغلی یمه وار ما توم

ساقي د ټول عمر خمار ما توم

آلمان / اپریل /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځی

خمکه بوره پاتې ده،

شړشم چا ونه کرل.

زمونږ د کلی بزګران،

لیندۍ په لاس،

ښکار ،

د کوترو کوي.

زه به د ګلو ، زیړي، غونچي،

دآشنا ،

زلفو ته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

د باد په کنډوالوکي

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګزمه

د باد ګزمه ده د باران ګزمه ده

زموږ په کلی د توفان ګزمه ده

بیا مې د زړه په دي تالا جونګړه

د غم ګزمه ده د خپګان ګزمه ده

نه د ګل بوی،نه د بلبل سندره

په باغ او راغ کې د حزان ګزمه ده

تر څو به ژاړي د اغیارو ستم

زړګیه،تم شه،د جانان ګزمه ده

په ګلو اوری د سکروټو ږلۍ

د خدای حرم کې د شیطان ګزمه ده

ژاړي په سرو سترګو نیمزالي غوټۍ

په چمن ګډه د تالان ګزمه ده

نه میکده اونه کعبه پاتې شوه

کله د" شیخ "کله د" خان "ګزمه ده

۱۹۹۶/ ۵/ ۱۹ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزني توبې

خـوله يـې له شونډو په سلام اخلم

لــه خـپـله بـخـتـه ، انـتـقام اخـلـم

ســاقـي تـنـدی دې راتـه مه ګونـځوه

نــن يـې له مـستو سـتـوګو جام اخلم

زاهـده سـتــا دې وي اغــزنې تـوبې

زه لــه غــو ټـيــو نــه پـيغام اخلم

کــه دې خنداراتـه پردې شوه نو څه

خــپـلو دردونـو نـه بـه کـام اخـلـم

د مــخ کــابـل دې رانـه مه سپموه

نــاز دې پــه ســتـرګو تر باګرام اخلم

هــره شـپـبـه شـــې ګـلـور ينه راته

چـــې د أشــنـا کوڅــه کې ګام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي دګلو وخت دی

ساقي دګلو وخت دی ، یوه مسته پیاله راکه
له عقله مې پردی که ،په جنون مې مبتلا که
ډیوې دمـــــیوو بلې که ، تیارې رڼا رڼا که
ماتـم له ســـره واړوه ، وختونه په خندا که
دزهد شپه سبا که درواغجن زاهد رسوا که
دجام په لمبو پـــاکې ، توري ننښې دتقوا که
خـــپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
دشپې زلفې جراو که ، دسکروټو په لالونو .
* * *
په شنو دښتــو راوختې لښکرې دسرو ګلو
ککې دوریځو سرې شوې دالماسو په لونلو
راخـــیژي لـــه چـــمنه ،آوازونه ، دبلبلو
غـــاټولو په سر ایښي رنګینه پیالې دملو
غـــونچې دګلو راوړې مستو پیغلو په وربلو
وربې زلفې یې خیشتې کړلې په عطرو دسنځلو
خـــپې شـــوې درنګونوپه تمامې دنیا پلنې
په سرو غمیو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، ګلالي شول غاړې غرونه
درنګ په سین کې لامبي ، یخ وهلي ګلکځونه
دغـــــره پـــه دړه کاږي لمر ، دزرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانیستل ، غوټیو ګریوانونه
پـــه خـــړو دښـــتو اوري ، دیاقوتو بارانونه
سپـــرلي پـــــه غـــاړه راوړل دسنبلو امیلونه
په غره او په راغه کې ، دوږمې زلفې خورې دي
له ځمکې خوټیدلې بیا درنګ اوبوی چینې دي .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، بیا دوران شو دمستیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مرو بوټو کې وچلیــــده ســــا د پسرلیو
پیغام دژوند راوړی غزلبولو تـــوتـــکیو
ددښتې ناوې کیښودل خالونه د کیـــږدیـــو
قالینې غوړیدلې ، په ډاګونو ، په غونډیـــو
صهبا په تږیو ویشي خوږې شونډې د شهـــیو
دمشکو عطر وشیندل په غرونو کې هوسـیو
اوږی دغوټۍ پورې شوې د څانګو په غړیو .

* * *

ساقي دګلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
په چیغو کړو روښانه ، دا خـاموشه ماښامونه
دتورې تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
د درد په ستنــــــه وګنډو ، د زړونو پرهرونه
دشپـــې زلفو کې وټومبو ، دسپین سهار ګلونه
د باغ له سترګو ووینځـــو ، د یخ ژمي خوبونه
راووځو له ځانه او ورګډ شوو په جهان کـــې
ځان ووینو له سره بیا په سترګو د جانان کـــې .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
دتاک مـړاوو رګونو کې اورونه لا ژوندي دي
دمینې دردآبـــاد کې ، فریادونه لا ژوندي دي
دسترګو په چینو کې ، دریابونه لا ژوندي دي
لا ماتــې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
لا سوي پتنګان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
دا بـــاغ به بـیا خړوب شي د بلبلو په سندرو
دا ونــــې به سینګار شي ، درنګا په مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنکريزو پانه

هيله دورېمـــې شوم،په قدم دبهـــــار پرېوتم

سيورې دغـــونچې شوم،دبلبلو په ښـــارپرېوتم

شين ښايست دګلو مې په سرو لمبو کې ومونده

پاڼـــه دنـــکريـــزو شوم،په ګوتو ديار پرېوتم

سوز مې په سلګو کې درباب دساندو واخيسته

ساه د سربنـــدې شوم ، په نغمه کې د تار پرېوتم

تا خـــــو د يار غمه ، زمـــا ټوله هستې خپله کړه

زه لکـــه ملنګ ، دخپـــل ارمان په مزار پرېوتم

ته لکه لمــــبه ، زما دزړه له کلي پورته شـــوې

زه لکه ايــــره ، په خوړ لنيزه انګار، پرېـــوتم

المان

دسمبر ١٩٩٨

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل غمیزه

جنګ دی ،جنګدی ، په خپیلي کال جـــنګ دی

بیا په ښکلي ، نـازولي کابـــل جنـــګ دی

دود یې خیژي له ســـوري ســـوري ګـــوګله

بیا په سوي ، نړیـدلـــي کابـــل جـنګ دی

*   *   *

کابـل نـه دی ، کــربــلا ده ، کابـل نه دی

دوحشت خړه بیـدیـــا ده ، کابـــل نـــه دی

هره خواته پکې چـــیغـــې دي ، ماتـم دی

مروره تــرې خـــنــــدا ده ، کابـــل نــه ده

*   *   *

کابـــل ژاړي ، نــازولـــی کابـــل ژاړي

دښـمنـانـــو ، زورولـــی کابـــل ژاړي

چې مدام به یې خوله ډکـــه لـــه خـنـــداوه

اوس غمـونـــو دردولـــی ، کابـــل ژاړي

*   *   *

بـــیـــا ژړاده دکابـــل هـــره کـوڅـه کـې

واویلا ده دکابـــل هــــره کـــوڅـه کـې

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــزیـــدانـــو هـــره خـــوا تـــورې ایستلي

کربـــلا ده دکابـــل هـــره کـــوڅـــه کې

* * *

پـــه کابـــل بلا پـــریوتـې ، وطنـــوالو

پـــه هـــر کـــور ژړا پریوتې ، وطـنـوالو

هـــره خـــوا دوینـــو بـــوی دمرګ اواز دی

پـــه وطـــن وبـــا پریوتـــې ، وطـنـوالو

* * *

کابـل سو زي سرې لمبـــې دي کابل سوزي

کـــور په کور باندې جګړې دي ، کابل سوزي

سپین دیـوان ورته دخیر په غونډۍ ناست دي

د ســـکروټـــو سلسلې دي ، کابل سوزي

* * *

کابل وران شو ، دنیکونو وطـــن وران شـــو

دافغـــان دغیـــرتونـــو وطن وران شو

هنـــدو کشه ! ولې نه چوې ، ولـې نـه مرې

چـې کابـــل ، داننګونو وطـــن وران شـو

* * *

شنې لوخـــړې پـــورته کیږي ، کابل ســـوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپغمان اښــــکې بـهیـږي ، کابل سـوزي

آسمايي په چـيغو چـيغو داســـی وايـــي

کابل سوزي . ايرې کيـــږي ، کابـل سوزي

*　*　*

په کابل کې اوس نه پـــوهــه نه هنر شـــته

نه کتاب شتـــه ، نه قلم شتـه ، نه اثرشــتـه

هســــې شـپـــه دجـــهــالت ده را ختـلې

چې نـه سـتــوري پکې ښکاري اونه لمر شته

*　*　*

يـــه زخمي زخمـي کابــله درنـــه جـارشم

دافغان دپـــګړې ګله درنـــه جـــار شــم

دوحـــشــت په اورکــې سوزې ايرې کيږې

دود دې پورتـــه له ګـوګله درنـه جـارشم

*　*　*

ځــومـره خـوار ځومره بې وسه شوې کابله

چـې ازار له ، له هره خـسه شـوې ، کابــله

دماتـم په ورځ دې هيڅــوک پـکار نـه شول

تـــر خــو پــيښو تـه بې کسه شوې کابله

آلمان　جنوري ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیقین په لټه

ستا دستر ګو "سیپارو "کــې مې لوستلې
دتــلــپــاتــــې خــوږې مـــینې "آیا تونه "
څه پروا ده که لمو نـــځونه مې "قضا "کړل
یا مې شوندې ستا په "ذکر " سترې نه شوې
دخپل زړه "مسجد " ســپیڅــلی درته ساتم
بـــلــــوم پکې داوښــکـــو څــراغونه.

* * *

چـــی دمخ "کعبه" دې ونـــیوه بـتــانو,
لـــــه تندې نه مې زاړه خا پــونـه لاړل
زه خو هسې دسجدو سـو داګـر نــــه یم
نه جنت غواړم نه ســره دوزخ تـــه ژاړم
خو "روژه "به په " طـهـورو " ماته نه کړم
که نصیب مې شول دشونـډو "ذکـاتـونه "
دکــــو ثــرو دپیالـو په تــمــه نه یم,
بس یوازې یو دیدن درځنې غـــــــواړم
خپله ورکه لټوم ستا په پـــیـــدا کـــې
د "شـک " ترې د" یقین " چینې ته بیا یم

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبده مــــې په خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستايــــمــه دمينې شنه يادونه

*   *   *

دټول عمر عبا دت به تــــرينه ځارکړم

که يوه شپه مې منلی پــه ګناه کـــړې

له رنګينو جنتونو نــه به تــــيــر شم

که يوه پياله سکروټې راتــه راکـــړې

ددنيا او دعقبا پروا مـــې نـــشـــته

ما دعشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

۱۹۹۸ / دسمبر آلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازي

هــــره ورځ د أرمـــانونو جنازي وړو

هـــد يرو تـــه دګلونو جنــازي وړو

دبـــــادونو کرونده په اوښــکو پالو

د شـــهيـــدو بــهارونو جنازي وړو

داميـــد بـــاغچه دوينو جزيره شوه

دوږمــــــي دشنو وزورنو جنازي وړو

دبدرنګي شپي له سيوري نه لمر غواړو

دګلمخو سـهارونــــو جنـــازي وړو

پـــه ايرو کي لټوو دقســـــمت ستوري

دهـــيندارو ديادونو جـــنـــازي وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالیزه

په هغه توره اوتبجنه شپه کې ،

چې تازموږ له کلي کډه وکړه

ما دې دتلو لاره ، په اښکو با ندې وويندځله.

او ستا دپله خاورې مې ،

په خپلو ستګو باندې ومو ښلې.

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،

چې تا زموږ له کلي کډه وکړه ،

يوه ترخه او رژوونکې سيلۍ

پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وګرځيده ،

او دخندا کلا ن يې ورژول.

له هغې شپې نه بيا تراوسه پورې ،

زموږ دکلي دبامونو په سر ،

څوک کشمالې نه کړي ،

او دويالې په غاړه ،

ويلنې نه تو کيږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګودر دشنې جلګې له پاسه ،

له سرو منګیو نه یوازې څو کودي پاتې دي.

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تیر شول

اودزمان دکتاب ډیرې پاڼې واوښتلې ،

نه بیا دکلي دبامونو په سر ،

چا کشمالي وکرل

نه دویالو په غاړه ،

ویلینې وټوکیدل

او نه ګودر بیا په منګیو ، پټ شو .

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لاړې

خندا له کلي لاړه.

ګلان له کلي لاړل

او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځلیږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ دوریځو تورتیکری اغوستی

آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،

وږمه له باغه بیګانه ،

ګل ،

له بلبله ،

پردی.

هره شیبه اوهره ورځ ده دماتم کالیزه ،

دغم کالیزه ،

دستم ،

کالیزه.

کابل ۱۵/۴ ۱۳۶۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماڼۍ که جونګړه ؟

نوره دې نه يادوم ،

نور دې دکور له مخې نه تيريږم

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه

نوردې دکلي دچنار په ډډه نوم مه ليکم ،

نور دې دپله خاورې په سترګو باندې نه موښمه

اونور دې لاره دګودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږې د انتظار شپې مې،

چې ستا د زلفو په دار و ځړيدې.

آرمان، آرمان د هيلو تاندې نا زنينې غوټۍ

چې ستا د مينې په اور وسوزيدې.

آرمان، آرمان هغه د کلي د سنځلو ګلان

چې د نا پايه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنګينو اميدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر ماڼۍ جوړه کړه،

خو ته يوازې د يوې شپې، يوازې د يوې،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې شېبې له پاره

زما د هیلو رنګینه ما ڼۍ ته ننوتې ،

بیا دې په سرو منګلو ،

زما د زړه په وینو ،

زما د هیلو د ما ڼۍ په دیواله ولیکل،

چې دا جونګړه خو زما د اوسېدلو نده

او بیا د تل له پاره،

زما د زړه له کوره ووتلې.

* * *

نوره دې نه یادوم،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوښکو نه وینځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه،

نوم،

نه لیکم.

کابل ۱۳ ۱۹/۴/۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا خبره

شـپـــــه شــوه د رڼا خبره هيره شوه

تا نه چې زما خبـــــــــره هېره شوه

ستا خواږه يادونه مې پــــه زړه وورې

نور مې د هر چا خبره هېره شــــــوه

ورانه ميکده شوه، د نيا ورانه شــوه

خم نه د صهبا خبر ه هيره شـــــــوه

ما ويل که راغـــلــــه ورته وايم يې

باغ شو د غوټيو په ســرو وينو سور

ګل نه د خندا خبره هـــيــره شـــــوه

هيره يې وعده کړه د سبا پــه نـــوم

ښکاري نــن يې بيا خبره هيره شــوه

ښـــکارې نن يې بيا خبره هيره شــوه

پـــاتې منتظر يې ځليدو ته شــــوم

لمر نه د ځلا خبره هـــيـره شـــــــوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو ماتم

شپه راختلې ده، سبا نشته

تیاره رابره ره، رڼا نشته

خمونه تش دي میکدې ویجاړې

شرنګ د پیالو نشته، غوغا نشته

بلبلان ځي ونو ماتم نیولی

د ګل په شونډو کې خندا نشته

مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک

شغله د حسن د لیلا نشته

نه د تاک لور، نه یې بربنډه نڅا

هم یې لذت هم یې ګنا نشته

د زاهد عمر له درواغو نه ډک

یوه شیبه پکې رښتیا نشته

دنیا له ښکلو ښاپیرو ډکه ده

خوارېٰ کاته مې د آشنا نشته

کلی هغه دی کوڅې هغه دي خو

د لیونو پکې غوغا نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ! ما ښام شو ډيوې ولګـــــوه

ستوري پر ښوتي دي ځلا نشتــــــه

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکروټو ښار

نن يې بيا خونړې خال په رخسار کيښود
په جلوه کې يې ښايست په ګلزار کيښود
عشقه،وړ يې پــــه رښتيا دسلطنت شه
دزړه تخت مې دسکروټو په ښار کيښود
له جنته دې در تـــير شـــــومه زاهده
نن مې ســرپه دروازه کې ديــار کيښود
په تندې مې دسجــدې داغونــه نښته
ميکده کې مې زنځير او زنــار پرېښود
زه دخپـــلو سادګيو قــــــرباني شوم
چې مې لاس په کوټنۍ کې دمار کيښود
پرون راغله اوربې بل راتـــه پــه زړه که
نن يې ګل راته پــــه سوې مزار کيښود
ددې وخـــــت ناخوالې وګوره کاوونه
په ساړه ژمــــې يـــې نوم دبهار کيښود

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای په ژبه

جانانه پا څېرږه د یوه بله که

د زړه روښانه مملکت مې تروږ میو ونیو

ستړګې مې نه غړېږي ، لار نه وینم

هوا درنده ده دلته،

سا نه اخلم

کړکۍ مې پرانیزه د باغ په لوري

* * *

جانانه پا څیرږه د یوه بله که

زه د ابلیس په ژبه نه پو هیږم

ماته د خداي په ژبه و غږیږه

نور له دیدنه د شیطان ستړي یم

لږ راته مخ د پر ښتو وښیه

لږ مې نظر په رڼا ولمبوه،

لږ مې د لمر په څنو وزنګوه

لږ راته حوري د شغلو وښیه.

پدي درنده هوا کي ،

یوازي کرکه ووري ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرکه خاندي،

کرکه نا څي ،

او د خوږې مينې تنکي ګلونه

دو چو شونډو په سپيرو د ښتو کې و سو زېدل.

يوازې کرکه ده چې نا څي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم،

ما ته،

د خدای ،

په ژبه،

و غږيږه

کابل غبرګولی ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړې کوڅې

وران دی مالتونه، کوڅې شــــاړې دي
لور په لور غمونه، کو څې شــــاړې دي
سوزي مې د کلي شنې با غچې پــــکې
بل دی سره اورونه، کو څې شـــــاړې دي
لاس کې مې د مینې ګلان مـــړاوي شول
جړ دي وربلونه، کو څـــې شـــاړې دی
نه د پېغلو جوش نه د زلـمـــو خـروش
شړ دی ګودرونه، کو څـــې شـــاړې دي
وخت د بې ننګۍ دی دنیـــا بــــلـــــه ده
مړه دي غیرتو نه، کوڅـــې شــــاړې دي
نه د سهار ستورې نه د لمر خـــړیـــکه
بر دي تورتـمونه، کو څـــې شـــاړې دي
تشې میکدې، خمـونه تش پـــرا تــــــه
تش پکې جامـونه، کوڅې شـــاړې دي
زانګي مې قسمت د شپې په زلفـــوکې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې دي او خيالونه، کو خــې شاړې دي

تللې ده خـندا نـــوره لـــــه کلـــي نـــه

ووري ما تمونـه، کو خـــي شــــاړې دي

تيتې چې شملي شوې جنډې جکې شوې

سره شول مزارونه، کوڅې شــــاړې دي

توره تــرورږمـــــې ده لارې ورکــــې دي

مـــړه دي مـــشالونه، کوڅې شــاړې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې ليده،

چې د شپې درونـد او پـړ سېدلی بدن،

زمورږ د کلي د غونډۍ له پا سه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی ،

ځړېدلی، ښکاري

ويده وم خوب مې ليده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د لمر پېغلې او زرينې، نا زنينې لونې،

زمونږ د کلي د ګلبوټو په قالينو باندې،

خاندي،

مستې موي،

نڅاوې کوي

او په خمارو، شپو وهلو ځانګو وېشتې د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې ليده.

* * *

ويده وم، خوب مې ليده،

چې يو بيساري، ګلالې پسرلې،

زمونږ د کلي، باغ، په سرا خيستی،

او د غوټيو بهير،

زرغونو لښتو کې څپې، څپې رنګونه کړي.

ويده وم خوب مې ليده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مرغۍ،

بيرته ستنېږي له پرديو نا آشنا پا غونو،

او بيا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار ،

په څانګو ،

د ناز خوبونه کوي

ويده وم،

خوب مې ،

ليده ،

خو چې را پا ځېدمه،

سترګې مې پرانيستلې،

و مې ليدل

د شپې بو يناک او پړ سيدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېړنه وږمه،

زموږ د کلي په کو څو کې لا تر اوسه جاري،

او د لمر، پېغلې،

نا زنينې،

او حسينې

لونې ،

زموږ د کلي د ديوال تر شا هما غسې په خوب ويدې وې

او باغ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه،

رژېدلی،

نښتېځلی ،

پروت دي.

نه غو ټيو بهير،

نه د ګلونو کاروان،

نه د رنګونو ځپې ،

نه د مرغيو د وزرونو ، اوز،

او نه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

يو ازې شپه،

يو ازې دود ،

يو ازې خړه و سپنيزه هوا ،

زمونږ د کلي په کو ځوکې ، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا هيد

توره شپه کې بله کړه د سرو وينو ډيوه نـــاهـــيـد
چيغه د پاڅون شوه د ننګونو حماســه نـــاهــيـد
اور يې د ابليس د هـــوســو نوپه کور پــوري که
ووته له ځانه، شوه د ټول ولس شـــمله نـــاهــيـد
پانې ، پانې پرېرته د سرو ګلو غو نـــچه نـــاهــيـد
وځلېده،وخند بده، سرو وينو کې ســره نـــاهــيد
هغه د ملالې د يادونو سره جنـــډه نـــاهــيــد
هغه د اقغان د غير تونـــو تـــرانــه نـــاهــيــد
ګډه يې غوغا کړه په خامـــوشـــو ماښـــامونو کې
بـــله يې رڼا کړه، تـــروږمـــيـو د وخـــتـونـــو کې.

* * *

ګل د بېغلتوب،يې د قاتــل د غـاړې هــار نــه کــه
ښاد يې په خپل حسن د وحشي هـوس ښـامار نـه که
" نـــه " يـــې د قدرت د لېونو پر تندي وليکل
لږ د تورو زلـــفــو يــې بــې سرو ته دستار نــه کــه
لنډ يې که له ځانه د يـــاغــي ستـــم نـاولـــى لاس

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دښمن د خلکو يې له ځـــانــه ســره يار ته کـــه
جګ غيرتې سر يې ټيټ په مخ کې د اغيار نـــه کـــه
ځان يې قرباني که، خپل غرور يـې ترېنه ځار نـه کـه
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه،د ننـــګونو بام ته وختـه
کړيکه د ،غيرت شوه، د يادونـــو بـــام تـــه وختـــه.

* * *

ووايه اسمانه ! تـــا د ويـــنـــو ځـــلا ولـــيـــده
تـــا د شـــهـــادت د نـــاوې،مسته خندا ولـــيـــده
تا په خپل هيواد باندې مينـــه لـــيـــلا ولـــيـــده
تا په خپل هيواد بانـدې مينـــه لـــيـــلا ولـــيده
تا يې پـــه تـــنـــدې باندې ليکلې وفـا ولـــيده
تا يې په خوږو سترګو کې راز د مينـې ولو ستـــه
تا يې اننګيو کې سپېڅـــلې حـــيـــا ولـــيـــده
تا هغه سپر غۍ،هغـــه د تورو برېښنـــا ولـــيـــده
تايې پـــه لمنه کې د ستـــورو نـــڅـــا ولـــيده
وګوره اسمانـــه ! مـــوږ ســـرونه ټـــيـــټـــوو ورتـــه
خـــاورې د پښو يې پـــــه سرو ستر ګو ښکلوو ورتـه.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ایه اسمـــــانه تا د شپې قا صـــــــدان ولـــیدل

تا د پرښتو جامــــــه کې تور شیطـــانـــان ولـــیدل

تا د افغانـــانـــــو د عـــزت تـــاجـــر ان ولـــیدل

تا د وینو تـــــرږي، خـــونـــړي قـــصابـــان ولـــیدل

تا په کتا بونو بار بې علـــمــــــه شیخـــان ولـــیدل

تا دکنډوالو په تـخـت سپـــاره امیران ولـــیدل

تا دننګ په خــــاوره کــــې زنګي غلامان ولـیدل

تا دچــــلتارو نــــو دهـــــیواد ملنګان ولـــیدل ؟

ثنــــــګه ښـــکاریـدل دتـــــرووږمیو دښامار بـــچي

دا په غیرتي کابل ، پـــریوتـــــي دنـــاتـــار بچي.

* * *

دا زخمي کابـــل ، دغـــه پـــه سرو وینو لړلی ښار

داد اهریمن ، تـــــورو منګلو تـــه لویدلـی ښار

دادتـــا لانـــــګروله ستـــــمه سوزیـــدلـی ښار

داپـــه پـتـــه خـــوله پـــــه سلو ژبو غږیدلی ښار

دا هره شیبه په ماتـــمـونـــــو ژړیـــدلـــی ښار

دادګلو ښـــار ، زمـــــوږد پیغـــلو نازولی ښـــار

داپـــه جـــګه غاړه هردښمن ته دریـدلـــــی ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادیــــرغــــلګرو دسپــــرو دستــرګو خــلـی ښار

بــیا دخپلو لوښــــو او زامنـــــو پـه ویـر ، وژړیــد

بــیـا دځـــوانـــو زړونو پـه زلمیو وینو ولمبـــیـد

* * *

یه اسمانه ، دلته خومرګونـــــه ستړي شـــوي دي

چیغې ستړي شوي ، فریا دونـــه ستــړي شوي د ي

لارې ستړې شوې دي ، ګامونـــه ستـړ ي شـوي دي

اوښکې ستړې شوي ، ګریوانـــونـه ستړي شوي دي

هیلې ستړې شـوي ، ارمانــــونه ستـړي شوي دي

زړونه ستړي شوي دي ، غمـونه ستـــړي شوي دي

دلتـه پـه جنت کې دوزخـــونــــه ستـــړي شوي دي

دلته پـه ګلونـــونـــو کې اورونه ستړي شـــوي دي

دلته پــــــه دې خاوره ، دستــم غـــدۍ پریوتې ده

دلتـه پـــــه دې خلکو ، دماتم غـــدۍ پـریوتـــې ده.

* * *

وګـــــوره اسمانــــــه ، اراده دپــــیـکار وګــــوره

لاره دغیرت کــــې ، هنګامه دایـــثار وګـــوره

ژمي دتــــــاریخ کې سره غاټـــــول دبـهار وګـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـــره غيرتي وينه د ناهــيـــد پـه رخسار وګـوره

دلته ويـــــره نـــشته له ســرونـــــو سـره لوبـې دي

دې لمرينـــــه خـــاوره کې ، د ستــورو مزار وګوره

پـــاکې پلوشې بــه يې د شپې ګريوان ور خيرې کړي

پيغلو د کابل سره ، تـړون د ســـهـــار وګـــــــوره

د ايـــاغي ککـــرې اهريمـن ته د سجـــــدو نه دي

دلته د ستم تـــورې جنــــډې د رپـــــيدو نــــه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې وژاړو

راځه چې وژاړو په چيغو چيغو

دلته خو نور څه د خندا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رڼې مېکدې وسوزېدې

دلته نشې په وير بدلې شولې

چې د مستيو هنګامې وې پکې،

لارې هغه کوڅې ، شړلې شولې

دلته، وحشي بادونو ټول ګلونه ورژول

دلته تر خو سېلیو شنه باغونه و سوزول

چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې

چې ستا پلو نه يې په عطرو وینځل

هغه تنکۍ،

تنکۍ،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا ، د مینې په سپېڅلي نامه،

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کړلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمرینو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مرجاني اوښکو ځلانده غمي

د ارمانو نو د ماڼۍ په دېواله وټومبل

تاندې غوټۍ مو د وږمې په لار کې کړلې

کودړې هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندۍ اچوي

دلته د پوهې دروازې تړلي

دلته، تخته او تبا شیر اوس شیطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني ،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس یوازې د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خو نړې نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپیدار، او هغه جګې د چنارو ونې

چې یې سرونه رسیدل تر شنه اسمانه پورې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مجنون ولې غوندې،

اوس يې سرونه په پښو لګيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوښانو له کاروانه سره،

په ښار راننوته

او په "خورجينه" کې يې،

يو ځو نا چلې

له تا ريخه غورزېدلې

"کرښې" راوړې

ملا، کوڅه په کوڅه ګرځي له ښاريانو نه خندا ر را نيسي.

* * *

ملا ټوپک غاړې ته وا چاوه، جګړې ته و لاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنګوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا په سپینو ، نا زنینو ګوتو ،

د خپل لنډي ټوپک ما شه راکاږي،

ملاد "کفر " په کاله باندې یرغل راوړي.

* * *

ملا په سپینه بادي اوښه باندې زین کېښوده ،

ملاته ګوره.

هم "غازي " شو ، هم "شهید " ،

هم سلامت،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزګر شو ، په پټیو کې سکروټې کري

ملا د سرو لمبو ستری ټولوي

او د لوګیو درمنده ته له خندا شی شین دی.

* * *

ملا یاغي شو ، له "محرابه " ووت

ملا د خدای خو نه په تیږو ولي،

ملا په سر د کاغذي ګلونو تاج راوړی،

ملا د تخت په طلا یې مور ګو لا سو نه ایښي.

* * *

ملا بې سته، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا ساقي شو ،

ملا ويشي د کو ثرو ،

پيالې ،

ملا د حورو ، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپينه او "سپېڅلې " شمله بنګ و ترل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا ، باد شو ،

ملا ، وورېده ،

ملا د وريځو له ږندو سترګو نه و څڅېده

او ملا سپين شو ،

ملا سور شو ،

ملا تور وخته ،

ملا د تورې شپې څادر شو ، په ښاروغو ږيده ،

او ملا سيوری شو ،

خو نه پو هيږم ،

چې د څښتن ، که د شيطان سېوری

د جانان سيوری ، که د ځان سيوری.

کابل ۱۵/۳/۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په بتکده کې

ګرځم دزړه په بتکده کې مې بتـان مـاتــوم
کعبه د هيلو ورانوم، سردارمـــان مـــاتــوم

چې مې د خيال په تېشه و توږه په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانـان مـاتـــوم

ګدا خو نه يم چې خيرات به له فـلکه غـــوارم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اســـمان ماتوم

زړه په درياب ور ګډېږم اميل د اوښـکو اوبم
سپېڅې د هيلو ماتوم، خوله د باران مـا تــوم

چې يې زمونږ په کرونده کې لمبـې وکـړلــې
بادونه ريبمه،لاسونه د تـوفـــان مـا تــوم

زاهده تا که ميکده کې پـيـالې مـا تـې کړلې
زه له تو بو نه توبه ګار يـــمـه، پيمان ماتـــوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
ګل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن څومره راتېټ شولو آسمان په ما
ستوري مې ځلېږي، د بڼو په سر
ژبې يې د سترګو راتهٔ وويل،
ژوند دی تېروهٔ يې د لمبو په سر
تېر شولو بلبلهٔ د ګلونو وخت
اوس دې زنده ګي شوه د اغزو په سر
ګوره د اشنا پسرلنی ښايست
خاندي يې ګلان، د اننګو په سر
خير دی که يې سترګې درواغجنې شوې
پالمه يې مينه، د لېمو په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټې په جام کې

تـــوره تـــروږمـــۍ ده رڼا نه راځي
شپـه ډېـــره اوږده شوه سبا نه راځي

راغی پـــسرلـــی خـــو پسرلی نه شو
بــڼ پــه ویــر اخته دی بورا نه راځي

ګوره چې وعدې دې د رواغجنې شوی
سره و خورې رېباره آشـــنـــا نه راځي

هسې له توبو يې تـــوبـــه ګاره کـــړم
خولې ته مې توبـــه لـــه ګنا نه راځي

خاورې د کوڅې يـــې بادوي په سر
تول کلی مجنون شو لـــيـــلا نه راځي

جام کې مې ساقي سکروټـــې واچوه
سوی زړه ته يـــلـــه دوا نـــه راځـــي

آلمان مې ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باد په ورانو کنډوالو کې

د باد په ورانو کنډوالو کې مې يو ګل وليده

پاڼې يې زيړې، او په شونډو کې يې

د خندا،

رنګ،

وچ و،

نه يې وږمه پېژنده،

نه يې قصه د غوړېدو ياده وه.

د باد په ورانو کنډالو کې مې يو ګل وليده

د مخ کتاب يې له غمجنو افسانو نه ډک و،

په هره پاڼه يې داغونه د خزان پاتې وو،

او هر خېر کې يې يوازې د خزانو رژېدو قصه وه.

* * *

د باد په ورانو کنډوالو کې يو ګل،

د يوې مينې په نوم

د يو بې پا يه پسرلي په هيله،

دواړه منګولې لګولې د زمان په لمن،

د باد،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پەورانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

د باد پەکنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه پسرلیه

راشه پسرلیه ، دغوټیو له بارا ن سره
سیل د رنګ او بوی سره د مشکو له کاروا ن سره
راشه دغوټۍ له سترګو پریمینځه رانجه د خوب
راشه د زخمي زخمي غاټولو له درما ن سره
راشه چې جړاو شي په غمیو ، نښتیځلی ، باغ
راشه پسرلیه ، د ګلونو له توفا ن سره
راشه چې دونو په ښاخونو پاڼې وناخي .
باد ترانې ووایې ، دغرو ممانې وناخي .

* * *

ژمی دی خفه نه شي د ګلونو دغونچو په ځای
مونږ درته په لاره زخمي زړونه غوړولي دي
خیر که وچکالي ده نه شبنم شته نه بارا ن اوري
ستا دراتلو لارې مو په اوښکو ، پریمینځلي دي
اور مو په سرورۍ ، خو ډیوې مو لګولي دي
زړه د ترورېمیو کې مو ستوري ځلولي دي
راشه پسرلیه ! زمونږ کلي ته لمر راوله
بیرته یې پخلا که ، د عمرو مرور راوله .

* * *

راشه چې باغونه مو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چې ګلونه د خزا ن سیلۍ زیلي دي
راشه چې دبوټو په رګونو کې سا وچه ده
راشه چې غوټیو په سروینو کې لمبلي دي
دښتې سوځیدلي ، چمنونه رژیدلي دي
کرښې د قسمت یې په لمبو راته لیکلي دي
بس دی داورونو ، د سوځونو کتاب واړوه
بس دی پسرلیه ، دغمونو کتاب واړوه .

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دی بهار څه دی ، چې رڼـــا دمستـــۍ نـــه لري
سا دمستۍ نه لري ، صهبـــا دمـــستۍ نـــه لري
شور دمینې نه لري ،سور اور دمـــینـــې نـــه لري
څاڅکو دشبنموکې ځـــلا د مـــستـــۍ نـــه لري
څه دی بهار څه دی ،چـــې مـــوسکا دغوټۍ وریبي
څه دی بهار څه دی ،چـــې خـــنـــدا دمسنۍ نه لري
څه دی بهار څه دی، چـــې ویـــدې نغمې پا نه څوي
تاندې غوټۍ ویښې نه کړي ،شنې وږمې پا نه څوي .

* * *

راشه پسرلیه ، چـــې دلـــمر ګـــلـــونـــه وخاندي
توره شپه سبـــا شـــي ، دسحـــر ګلونـــه وخاندي
باغ په خندا سر شي ،لر او بر ګلونه وخـــانـــدي
راغ غونچې ،غونچـې شي پیغامبر ګلونه وخاندي
بیا دپیغلو نجونو پـــه ټټر ګـــلـــونـــه وخـــانـــدي
غر په ګلو پټ شي په کمـــر ګلونـــه وخـــاندي
بل شي پـــه سپیـــرو دښتو ، دګلو څراغونه بیا
پـــورتـــه شـــي ،رپانده دغاټولو بیرغونه بیا

* * *

راشـــه پـــه سپیرو دښتو کې سا د ژوندون وکره
راشـــــه په ســـړو زړونو کې اور و جنون وکره
راشه بیـــا روښـــانـــه که دمینې دمزلونو لار
راشـــه د لیـــلي زړه کـــې وفـــا دمجنون وکره
راشـــه تـــږې تالې دوږمـــې په میبو مستې که
راشـــه د مـــاښا م په دښته ، سپین سباوون وکره
راشـــه پســـرلیـــه ، بـــاغ ته ناوې دګل راوله
سانـــدې تـــرانې که ، وزرمـــاتی بلبل راوله .

* * *

ترکـــــې دبګـــرام درنه جامونه دسوما غواړي
شورغواړي،شررغواړي ،نغمې غواړي ،نڅا غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغلې د بخدي درنه دردونــوتـــه دوا غـــواړي
بیا په نو بهار کې دبهار مسته خنـــدا غـــواړي
پرېږده له قفسه ، ښایستـه بـلـبـلې والـــوزي
دازخمي غوټۍ له تا نه شـونډې دموسکا غواړي
زیب یې د پیکیو شه ، ګـــلاب دګریوانه یې شه
سوز یې د سندرو شه ، ربـــــاب دزنګانه یې شه .

* * *

بیا به دا خزا ن ، خزا ن وختونـه بـهـــارونه شي
بیا به دا شډل ، شډل ډاګونه چـمـنـــونـــه شي
بیا به دا اغزي ،اغزي باغونه سره ګـلونـــه شـــي
بیا به په رنګینو ګلو ، ښکلي وربـلونـــه شـــي
بیا به غم وهلي ماښامونه ، ســهـــارونـــه شي
بیا به د سپین غره غاړې ته ستوري امیـــلونه شي
بیا به د کابل لمنه ډکـــه پـــه ګلـــونـــه شي
بیا به د بابا پګړۍ جړاوه پـــه لـعـــلـونو شي.

* * *

تا که پسرلیه ، دګلونـــو ګـیــډۍ راوړلـــې
تا که د ورږمې په وزر تـــانـــدې غــوټۍ راوړلې
تا که درڼا ناوې له تـــورو شپـــو راوایـــستـــه
تا که دبارا ن د رڼو څـــاڅـــکو ډولۍ راوړلې
تا که په خـــاموشـــو ماښامونو کې شور وکړه
تا که زخمي زړونـــو تـــه د مـینې پټۍ راوړلې
ته به ابدي شې ، تـــه بـــه پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاګونو ، په باغونو کې.

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردې

پېژني نه مې ښــوک یــم پــردي دلــتــه

وايي نه سلام هم ته ســلام مــي ښــوک

ګڼي نه ځان سره ځانه لــه مــي ښـــوک

وايي نه نام او دننګ ل سیا راته ښـوک

*   *   *

ویشلې خندا سره چا لـــه مــي نــــه

نـــــه مـــي لـــه چـا سره ژړا شـریکه

شـان یـو مینه سره نورو له مـــي نـــه

شریکه ســا سره نورو لـه مـــي نـــه

*   *   *

نـه پا شـوي جلا وني لـه لـــکـــه

خـیــستي سرا پـه سیلـــې زمـاني د

غه مر وهلي تـــوفان دشـــپي لــکه

اخیستي وزر مي ســروبــادونـــــو

*   *   *

قیصه تبنتیدلي ده یـــا لـــه لـــکه

شم نه تخنولی ذهـــن دچــا نـــور

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله ورکه کي شپــــو په دوخت لکه

شم نه تــــودولي زړونه دچا نـــــور

* * *

سربـــاز شوي مات کي سوبه په لکه

ستــــړي جهـــانه لــه ستـــړي، ځانه له

مـــین مـــه نـــاکـــا کي مینه په لکه

ستړي نه پیـــما له ستړي، هوډه لکه

* * *

چـــت او نه اسما تر سروو مي هلته

ګنې مـــي اتخور خیر یم، پردي دلته

خاوره خپله په ومـه اتـــل هـــلـــته

ګني مـــي تور یمه، ویاړه بي دلتـــه

* * *

راغلم بارنـــه له سکروټو دســــرو

ته ر ښا لیو ږ د نو تـــومـــتـــو د

راوتښتېـــدم نه وریځو تـــورو له

ته ښار سپلیــــو د او باد د راغـــلم

* * *

تږي میني د ویـــنـــه شرقي زمــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي قــدم هر په ده کــرکــه دلته خو

لیـــوال خبري پــستي يــوي د زه

کي چـــم په زما دي تيرې خودلته

* * *

جنت په څـــه ستايې يې دوزخي ته

کوي څه چمـــن ته يې صحرايې، ته

يئ ورې بدلــو ز دسو لرګی وچ تــه

کوي؟ څـه ګلشن څه، باغ په يې ستا

* * *

بولي مي وحشي شم تي پا ليرې که

ټولوي ځان رانه شـم ورنژدي کـه

کوي کرکه غـاړمه و میـــنه کـه

نړوي دنيا وکوم، کــه کــر کـــه

* * *

راته دي غزي ا يې څانګي ټو بو د

که ډ پيغوره له يې خنــدا دګـــل

څـــاځي زهر ئي نــه ونـــو وړو له

که ډ اوره سره له يې اروا ځوانـــه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم تی بـــو غرو جـــګو د وطن د زه

کیږم شین نه کي چـــمـن پردي دلته

ده ښخه ریښه مـــي کي خاته لمر په

کیږم شین نه کي ګلشن غربي دلته

*   *   *

پیژني نه مي څوک یم، پردي دلته

دي هلته پت زما او عـــزت زمـــا

ځایږم نه کي جـنت پـــردي دلته

دي هلته جـنت زمـــا دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان ستر ګو کې

بیا د ارمان غوټې رژیږي ، د جـانـان ستر ګـــو کې
زړلی د مني راوریږي، د جـانان ســـتـر ګـــو کې
د شپې سریزه ده تور تم په بـــر یــدلـــو ښکـــاري
د تور ماښام ستوري ځلیږي د جانان ستـــر ګو کــې
لمر شهید شوی که افق زموږ په وینو ســـور شـــو
که سره غاټول دي چې تو کیږي د جانان ستر ګو کــې
دجانان ستر ګو کې زما د ژوند بیړۍ ډوبــه شـــوه
یاغي توفان دی چې بهیږي د جانان ستر ګـــو کــې
شو رد ځوانۍ دی که لذت د یوې نـــوې ګـنـــاه
که د تاک لور لوخه نخیږي د جانان ســتـر ګـــو کي
لکه چې بیا په محتسبـه بـــلا واوښـــتـــــمـــه
سپیره قسمت راته ګوا ښیــږي د جـانـان ستر ګو کې
"کاوونه" بیا دې د زړ ګې جونـــګړې اور اخیستــې
که د هوس لمبې بلیږي د جانـــان ستـــر ګو کــــې

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه

انــدېــښنــه د يوې ونې په سر نه ده
انــدېښنه، د يـــوه بــاغ د رژېدو ده
که يوه چيــنــه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلـــي ويـــالـــه په وچېدو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آشنا پل

د یار په مخ زلفې خورې خو نــه دي
لار اختلې تورې شـــپـې خو نـه دي

سر ټیټوم د آشنـا پــل ښــکلــوم
زاهده ستا تشې سجدې خونــه دي

زه به نو ولې ترې پر هېز کـــومــه؟
پیالې د میو ودي، توبې خو نــه دي

شیخه، ستنې دې که ناولې ګوتـــې
د ښکلو زلفې دي تسبې خو نــه دي

زړګیه رونړ به دې کړي دود به نه شي
د مخ شغلې یې دي، لمبې خو نه دي

راځه چې بلې کړو د میوو ډیـــوي
ساقي !لا ورانې میکدې خو نـه دي

کا وونه تمه د وفا ترې مـــه کــړه
مغربې نجونې پښتنې خو نـــه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړې ډېوې

ساقي دورغجنې دې وعدې شوې، ډېوې بلې نـه سوې
په مېکده کې ډېوې مړې شوې، ډېوې بـلې نـه شوې

خمونه تش، پيالې نسکورې، مېـــکدې ويــجاړې
بيا د زاړه زاهد دورې شوې، ډېوې بلې نـــه شـــوې

سپو ږمۍ په ورېځو کې ويده، ستورې دودونو کې پټ
د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډېوې بلې نه شـــوې

تشه بيد ياده نه ليلا نه يې کېـږدۍ شـتــه پــکې
مجنونه !خاورې دې اسرې شـوې، ډېوې بلې نه شوې

يوه سپرغۍ وه ځلېــدله د ايــرو پــه مــنځ کې
اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډېوې بلې نه شوې

باغ کې چوپتيا ده، ونې زانګې د ماتم پــه خـنـو
د ژمي شپې خومره اوږدې شـوې، ډېوې بلې نه شوې

چا يې په ياد چېرته نه شـمه او نـــه ګل کېښـــوده
د سرو غاټولو مړۍ پرې، ډېوې بـلې نـــه شـــوې

د جانان غمه د زړه کور راتـه روښــانــه که تــه
بيا تور ما ښام، تورې تيارې شوې، ډېوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دېوالونو سره

هره شېبه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترګې و غړېږي،

د خړو و سپينو تړلې دروازه وينمه

او د کوټې د ديواله له داره زوړنده کو چنۍ کړکۍ

چې د هوا غلی تصوير يې له زاړه او سو ليدلي قابه ګوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه خپېړه مې په مخ لګېږي.

خو زه لګيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما ښام لښکرې راشي خپلې تورې جنډې ،

د ديوالونو په ير ور پوي،

د لمر ګزمه سترې ستو ما نه بيا له دنګو دنګو غرونو واوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ځلورو دیوالونو په ساړه تا بوت کې وغزیږم،

او د خوبونوښاپیرۍ مې، په پځتو وزرونو ،

ځان سره بوزي کومې لیرې نا آشنا سیمې ته،

چې نه کړکۍ، نه دیوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازې وي پکې

نه څوک هوالکه تصویر په قاب کې بنده ساتي.

زه لکه ښاده او آزاده مرغۍ،

هرخوا والوزمه.

هرخوا وګرځمه

د هرې ونې په تنکیو پاڼو زړه و موښم

د هرګلپوټې د غوټیو خوږې شونډې ښکل کړم.

او د هرچا غوږ کې د مینې ترانه ووایم.

کله چې ستړی شم راوګرځمه،

او د خپل زړه د نیا ته ننوزم

بیا له ختیځه تر لویدیځه، له شماله تر سهیله پورې،

بیرته هماغه د یوالونهاو د وسپنو تړلې دروازې ووینم

او د کوټې د دیواله له داره زړوندې کوچنۍ کړکۍ

چې ګلوزره وړمې،

لکه د مړو تصویرونه، په زاړه او سو لېدلي قاب کې بندې ساتي

د باد په کنډوالوکې　　　　　　　　　　کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

*   *   *

زه له دې خړو دېوالو سترې یم،

زه له ترلو وسپنېزو دروازو سترې یم،

زه لخ دې زوړندو کړکیو،

له زړو قابو نو

کر که لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوينو جام

يه آسمانه ، بيا دې خـه لـوبـه آغـز کـړه ؟

بيـا دې کـومـه غمپـروره نغمـه سـازکـړه

ټول وطن مـې دعـمـرونـو غـمـکده شـو

زړه دې يخ که ، ورتـه خانـده ، ورتـه نـازکـړه

* * *

دآسمـان په لاس کـې بـيـا دويـنـو جـام دی

بـيا يې کړی ، قـربـانـۍ تـه زمـا لام دی

ټولوطن راته دسـرووينـو دريـاب شـو

ورځ مې شپه ده ، هر سهـار راتـه مـابنـام دی.

* * *

دوحشت په اور کـې سـوزي ، ايـرې کـيـږي

دوطن هستـي مـې ټـوله نـا بـو ديـږي

دښمـنـانـو هـسـې اور راتـه کـرلـی

چـې يو ريبم سـل يـې نـور رازرغـونـيـږي.

* * *

دوحشي سـتـم دوران دی پـه وطـن کـې

هر قاتل اوس قهرمـان دی پـه وطـن کـې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن لمنه ســــــره ده پـــــه ســـرو ویـــنـــو
جـــوړ د سرو وینـــو بـــاران دی پـــه وطـــن کـــې

* * *

ســرې لمبې دي ، دبـابـا وطـــن مـــې ســـــوزي
زړه مې سوزي ، ځـان مې سوزي تـــن مې ســـــوزي
پـه ګلونـــو مـــې ســـکـــــروټـــې راوریـــږي
باغ مې سوزي ، ښايســـته چـــمن مـــې ســـوزي

* * *

هر يو « دوست » تـــه مې چې لاس ورکه دښمن شو
اهورا مې چې باله ، اوس اهـــريـــمـــن شـــــو
هر يــــو راغـې ، زه یې چور کړم ، زه یــــې بـــور کړم
هريو لاړه قربـانـــي ، زمــــا وطـــــن شـــو .

* * *

وطـــن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شــــــو
څوک په یو ه او څوک په بل نــــامــــه ازار شــــــو
نه مـــو "کـــور" شو ، نه" کالي "شول ،نه " ډوډۍ " شوه
څه چې پـاتــې له نــيکو وو ، تـــارو مــــار شـــــو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وینې رابهیږي ، ما ښام وینې

صراحي نه وینې څاڅي له جام وینې

څه دوینو زمانه شوه لویه خدایه

اغاز وینې راته ښکاري ، انجام وینې.

* * *

تا په کومه ګناه وژنې ، وطنداره ؟

قرباني یې بیا دکوم غاصب لپاره ؟

ستا له ورانو کنډوالو نه نور څه غواړي ؟

چې لاس نه اخلي دښمن له دې ازاره.

* * *

دوطن سپین سرې مور شوله سرتوره

داسمان دناکردو بهیر ته ګوره

اوس د وینو په دریاب کې ده ولاړه

چې پرون وه په سرو ګلو کې سمسوره

* * *

چې دګلو دانې وکرم ، اغزي شي

هر ګلرخ ته چې زړه ورکړم بازاري شي

هر " امام " پسې چې زه اقتدا وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمسجـــد لـــه کونجه پورته شي ، عاصـــي شـــي

* * *

چاپـــه یو او چا په بل نامه خـــــراب کـــــړي
چا ایـــــري کړي ، چا په سرو لمبو کـباب کـــــړي
نـــه پو هیږم څـــه ګـــنـــاه لـــري وطـــنـــه !
چـــــې داهسې یې دســـرو ویـــنـــو دریــاب کړي.

* * *

دمـــلـــت په اوږو سپور شـــي محـــتـــرم شـــي
هم کـــعبه شي ، هم ساقي شي ، هـــم صـنم شي
هـــم یـــې وژني هـــم پـــه قـبـــر ورتـــه ژاړي
هـــم قـــاتـــل شـــي ، هم قاضـــي یې دستـــم شـــي.

* * *

لـــویـــه خـــدایـــه تـــه دا تـــوره شپه رڼا کـــړي
ټول افغان بیرتـــه په خپـــل وطـــن بســـیـــا کـــړي
شـــیطـــاني تـــروږمۍ وولۍ پـــه ســتـــورو
ورنـــه خلاصه دافـغـــان دزړه دنـــیـــا کـــړي.

آلمان

جون ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د «زه کابل یم» دکتاب لیکوال ، نباغلي م.ح. حسام ته :

یو لیک ، یو پیغام

یــــه دوطن دارما نـــونـــو یـــاره
یــــه دولس دفریــادونـــو یـــاره
زما دغـــم اودقـــلــم شــریـــکه
یـــه دکابل دماتمـــونــو یـــاره

* * *

تامـــې دزړه په سوزیدلې دښتــه
بیا دیادونو اغـــزي وتـــو کـــول
تا مې دذهن رژیدلې بـــاغ کــــې
بیا دغـــمـــونـــو ګلان وغـــوړول

* * *

تامې د سترګو د ا ســــمـان لمنې
بیا دماتم په وریځـــو ولــــړلـــې
تامې بې وسه بې فریاده اښـــکې
بیا دارمان په مزار وشیــنــدلـــې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تا مې دذهن وزر ماتی مرغـــــــه
بیا دکابل دکنډوالو میلــــه که
تامې دژوند دامیدونو قـــاصـــد
بیا دوطن دهدیرو مـــیلمــــه که.

* * *

لاړم دخیال په وزرو والوتـــمــــه
په سوزیدلي کابل وګر ځـــیــدم
دورکو هیلو دلــټون په تـــمـــــه
په نړیدلي کابل وګـــرځـــیــدم.

* * *

پیدا مې نه که هغه ښکلې کابــــل
دافغانانو نـــازولـــی کابـــــــل
زما کابل ، زما منلې کـــابــــل
ښکلې کابل ، دګلو ځلې کابــــل

* * *

دښـــایسته دزړه پـــه ســـرمــــې
دسپیرو خاورو ډیری لـــیـــدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر قدم او هره لويشته کې مـــې

د سوو هيلو غونډۍ ولـيدلـــــې.

* * *

هغه دمينې په شور مسته سيـمه

لکه خاموشه هديره ښکاريـــږي

داکاسي او دنسترنو باغچـــــه

له ګلو تشه ده ، سپيره ښکاريږي

* * *

چا يــې هوس دسوزيدلو کــاوه

چا يــې ارمان دنــــړيدلو درلود

چا يې په زړه يو زر زخمونه غوښتل(۱)

چا يـې اميد دپر زېدلو درلــود.

* * *

چا يې په خيرې ګريوان اور پورې که

چايې لمن چايې لونګۍ پټه کــــړه

چايې تاريخ تربنه ځولۍ کـــې يووړ

چايې دهيلو ناوکــۍ پــتـه کــــړه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاېې ويارونو ته کتلای نه شـــــول
چاته يې جــګ سر دمنـــلونـــه وه
څوک يې رانــده و عــظمتونو پسې
چا ته يې برم دلـــيـــدلو نـــه وه.

* * *

چايې پګړۍ له سره کـــوز کـــړلــه
چا پرې لمبې دانتقام بـلې کـــــړې
چا يې ګريوان ريښې ريښې که ورته
چاورته شمې دانجام بـلې کـــــړې

* * *

نـــه يې سهار دی دشـغلو ملګـری
نه ما ښام، رنګين رنګين ښکاريږي
نه يې سپوږمۍ دلمر په مينـه مسته
نه خويې ستوري ګلورين ښکاريږي.

* * *

نه يې باغونه په ګلابـــو سينګار
نه دښتونه په غاټولـــو ښــکلي
نه يې ماښيو کې پرتـم پـاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جونګړې چا په ننګ پـــالـلي

* * *

په وينو سره ښــکاري لمـــنه دښـار

پر هر پر هــر يې مړه ننګــونه ژاړي

له زخـمي زړه نه يې څڅيږي وينـــې

ويرژلې ســايې تاريخــونـــه ژاړي

* * *

د شنه اسمان مخ يې په وريځو ککړ

شپه يې بهيږي په کو ځو کو ځو کې

هر لور اوريده دې د ستم لا ســــونه

مرګ يې نڅيږي په کو څه کو څه کې

* * *

په هر څپک خاوره يې وينې پر تې

پـــه هـــر قـــدم يـــې رژيدلي ګلان

په هر لښتــه يې زمو للي غوټۍ

پــه هـــره څانګه سو زيدلي ګلان

* * *

اســـما يې، دغه زخمي پهلوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور درزمونـــو افسانې نه وايې

دغه د تيــرو پــر تـمونـو راوي

د سترو ســو بـو ترانــې نه وايې

* * *

نور يې« مهراب» او« رودابه» هېره ده

نور يې د« زال» زاړه رازونـــه نـــشتــه

اوس يې په ذهن کې« شغاد» پاتــې دى

نور يې« رستم» ،« رستم» يادونه نشته

* * *

اوس پـــکې نوم د« کاکه» ګانــــو نشته

اوس پـــکې مړه دي د مـــرۍ رسمــــونه

اوس پـــکې ملتې دي سپيڅلې تــــورې

اوى پـــکې ورک دي د دستار ســرونـــه

* * *

نور يې «اکبر» ، « اکبر» غيرت ويده دى (۲)

نور يـــــې « امان، امان » ننګونه نشته (۳)

نور يې مشکي، مشکي شملې ټيټې دي (۴)

نور يې طـــرزي، طـــرزي فکرونه نشته (۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

حسا مه، تا خو د کابل په لو ته

د اوښکو ډیرې ډیوې بلې کړلې

تا د بې ګوره شهیدانو په یاد

د خلکو هېرې شمې بلې کړلې

* * *

تا د قلم په هنر منده ژبه

وطن، وطن سندرې وویلې

تا د سرو وینو د دریاب په غاړه

د مرغلرو مرۍ وپېیلې

* * *

تا د قدرت د لیونو له مخه

د دین سپیڅلی نقاب و غورزاوه

تا د منکرو زاهدانو جرم

په خپلو چیغو چیغو ولړزاوه

* * *

ته دریا خرقه پو شانو پیې

د ننګ پېلوځې په لاس وګرځیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌له دروغجنو اتلانو سره

د خپل قلم په توره و جنګېږي

* * *

دا هورا په نوم راغلي یاران

ګوره زامن د اهریمن وختل

د پرښتو جامه کې پټ شیطانان

وحشي سرتېري د دښمن وختل

* * *

د شپې برېښي د رڼا دښمنان

دزرو غله دي هنر څه پېژني

دا له کتاب او له قلمه پردي

د علم او پوهې سنګر څه پېژني

* * *

له غلو نه تمه د انصاف مه کوه

له قصابانو قضاوت مه غواړه

دبې عزتو، عزت نه خو ښېږي

له بې غیرتو نه غیرت مه غواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ســرو ویـنــو د ثــروت ســوداګر
د محبت په ژبــه ، نــه پــوهــیــږي
دا د مــرګــونــو د ښــامــار قــا صدان
د ژوندانه په معنـا څــه پــو هــېــږي

* * *

دا د پــرون د مــعــر کــــې اتـــلان
د خپـلو خـلکـو قـــاتـــلان و خـــتـــل
داد وطـــــــن دازادۍ جــنــګيــالــي
خـــپـــلــه د نــور و غــلامــان و خــتل

* * *

دا د بـــربـــنــدو پـــرښــتــو مينا ن
د دنــــيـــا يــي جـنـت خـوبونه ويني
داله هيـــندارو نه بــېــزاره شيــــخـــان
تورو کو دړو کــې مــخونــه ويــنـــي

* * *

راځــــه چــې لــوڅــې کــړو نـاولي څېرې
راځــــه رســوا کـــړو درواغــجـن اتــلان
دا د ګـــنـــاه او د ثـــواب مـــــا لـــــکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چیغو کې لمبې وکړو
راځه تاوده کړو یخ وهلي زړونه
راځه د هیلو غوټۍ و نازوو
راځه چې ایل کړو خزاني بادونه

* * *

راځه وربمه شو باغ په باغ و ګرځو
په سپېرو لښتو کې غونچې وکړو
راځه د یوال د سکوت و نړوو
په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دړه
ښکلی تصویر د سباوون کاږو
راځه د مرګ د هیولا په تندي
ځلانده لیکه د ژوندون و کاږو

* * *

باور مې نه شي چې د وریځو مور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنه ا سـمـــان پــــه مـــخ خپـــره پاتې شي

باور مــــې نـــــه شـــي چــې دا تــــورشپــه به

د لمـــر پـــــه کلـــي کـــې ديـــره پــاتې شي

* * *

دا د ســـر کـــښــو تـــو فـــانــونـــو وطن

سر د ستــــم مــــخـــې تـــه نــه ټـــيټوي

دا د رزمــــونـــــو پــــه بــتــيـــو کې پوخ

د بـــــې نـــنـــګـــيــو زنـــځـيرو نه قبلوي

* * *

بيا بـــه را پــــا څـــيـــږي دا ستــــرې ولس

بيا بــــــه راويـــښ شـــي دا ويـــده ننګونه

بيا بـــه پـــخــــلا شـــي مــــرور اشنا يان

بيا به تازه شي پـــخـــوانـــي هــــوډونــــه

* * *

بيا بـــه نــــو تــــورې تـــا لا نګرې خبرې

په تـــکو ســـپـيـنـو جـــامـــو نه پټېږي

بيا بــــه لـــو ټـــمـــارې ستـــمګرې ډلې

د عـــــدالـــت پـــه ګـــدۍ نـــه بـرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا بـــــه د لــمــر ګلـــونـــه و غوړیږي

بیا بـــه ســـحـــر پـــه ځـلیـدو لوراشي

شپـــه بـــه د شپـــې کلـي ته کډه وکړي

بیـــا بـــه سپـیـدې پـــه بربډلوراشي

* * *

بـــیـــا بـــه مـــو تـــاج شي د غنمو وږی

بیـــا بـــه سپـــرلـــی شي د بابا پـه وطن

بیـــا بـــه جـــا ریـــږو یـــو له بله ځنې

بـــیـــا بـــه را پلنه شي رڼا پــــه وطـــن

* * *

بـــیـــا بـــه کابـــل شي د ننګو نو کا بل

د تـــلـــژونـــدیو پـــر تـــمـــونـــو کا بل

د ټـــول افـــغـــان د امـــیـــدونو کابل

د بــــریـــالـــیـــو ارمـــا نونو کابل

۱ جنرال اختر عبدالرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکسنان د استخبارتي سازمان ISI رئسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژړګو نو زخمونو ...... تر نامه لاندې د جګړې نقشه یې په سر کې درلو ده.

۲. وزیر مخمد اکبر خان

۱.۳ علیخضرت امان الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴. ملا مشک عالم

۵.محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللې شيبې

تا ته یا دیرې هغه تللې شېبې ؟

هغه د ګلو غوندې،

ښکلې، رنګینې، نازولې شېبې،

چې دې د سترګو د اسمان په تورو تورو شپوکې

لکه د مینې د رازونو ستورې و ځلېدم،

او هر شپه دې له ما ښامه تر سهار ه پورې

د خپلو سترګو د کتو په ژبه،

ماته د «میننې»

د «باور»

او د «ارمان»

خوږې قصې کولې.

۲

تاته یاددیرې هغه تیر، هغه تر خه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وریځو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د سترګو د اسمان په تکو تورو شپوکې،

«مینه» کو چې،

«باور» پردی شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان شغلې خامو شې شو لې،

زه دې د ستر ګو له اسمانه، د باران د يوه څاڅکي غوندې و څڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

د باد په کندوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل ته

درنـــه لـــوګـــی شم، ګرانه کابـــله
زمـــورږ نـــجـــونـــو، د پېکې ګلـــه
وجود مـــې سوزي، زړه مې رپـــېـــږي
چـــې درتـــه ســـرکږم د غـــم بدلـــه

* * *

ماتـــم څـــخېـــږي، ستا له خیرې نه
خندا دې څـــه شـــوه، سرور دې څه شو
مستي دې څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دې چېرتـــــه، غرور دې څه شو
ماښام ماښام یې، سهـــار دې نه شته
په ژمي پروت یې، بهـــار دې نه شته
لمر د پرېـــوتی، سپـــوږمی دې تللې
د رڼو ســـتورو، سینـــګار دې نه شته

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښـــــکلو ښاره
ښـــکلي دې لاړل، ګلان دې وســـول
فضـــا دې ډکـــه لـــه شنو دودونو

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونـــي دې وســـوې، مرغان دی وسول

* * *

په سپينه رېږه دي اوښکي څـاڅـــي

له زخمي زړه دې وينې بهـــبـــږی

په شنه لمن دې غـــاټـــول د وينو

رازرغونـــبـــږي او راغـــورېـــږي

* * *

په سر دروې، سکـــروټـــې ووري

په لاله زار دې، خـزان پـــرېـوتـــی

ونـــې لـــغـــړې، ګلـــونـــه مـړاوي

پـــــه شنـــو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر پـــه بـــام دې، اخـــېـر د ورېځو

شينکـــي اسمان دې پټ په دودونو

غبـــږه دې ډکـــه له شـــهيـدانـــو

خـــلـــک دې ستـــړي له ماتمونو

* * *

خندا دې چور کړه، وحشي بـادونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرور دې مات که، بې غیـــرتـــلــنو

هـــستـــي دې یـــوړه داړه ما رانـو

غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغـانو

* * *

زه درنـــه لـري ، پـردي وطـــن کې

په یـاد دې سوزم ، په یـاد دې ژاړم

هر شــیــبــه دې ، له غمه مـرمــه

په غشق دې پـــایم ، په نوم د ویاړم

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښکلو ښــــاره

زخمي کابله، ورانـــه کابـــلـــه

سوی کـــــابـــله، ویجاړ کابله

ښکلـــی کابـــلـــه، ګرانه کابله

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نومیالي لیکوال او څیړونکي، اوراښاد محمد صدیق روهي په ویر کي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روه ملیار.

هغه شنه اسمان ځـلانـــده ستـوری

هغه په پټه خوله ویانــــده ســتوری

هغه د ورکو کاروانــو نــو هــادي

هغه د نور د سین ځپانــده ستـــوری

* * *

هغه پــــه سپینو مـــرغـــلرو مین

هغه د میــنې د دریــاب مــاڼـــو

هغه د حـســن د تصویــر انځــور کړه

هغه غږ اود کــتـــــاب مـــاڼـــو

* * *

هغه د روه د ګـــلـــزارونـــو ملیار

هغه د حسن د بـــاغـونـــو ملیار

هغه د دښـتـــو د ګلـــونـو ملیار

هغه د پـــاڼـــو د رنګـــونـو ملیار

* * *

ستوری و ، ستوری شو له ستورو سره

د باد په کنډوالوکې — کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د تللیو په قطـــار کښېناست

ښکلا به چېرته خپل تصویر و ګوري؟

په ایینه باندې غبــار کښېــناست

* * *

د شپو ځنګل یې په سکروټو وویشت

د یخ په دښته کې یـــې اور وکـــړه

زړونه یې مست کـــړل د رڼا په میوو

په ساړه بزم کــې یـــې شـــور وکړه

* * *

ځان یې د شمې غوندې وســـوزاوه

تیاره محفل ته یې رڼـــا ورکـــړه

خاموشو تورو ته یـــې غــږ وبښه

مړو قلمونه تـــه یـــې ســا ورکړه

* * *

د وچکالـــۍ په دغه شنډ فصل کې

ګلونـــه پاتـــې شـــول مـــلیار لاړو

څوک به پالنـــه د غوټیو وکـــړي؟

وږمه پردیسه شـــوه، بـــهار لاړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې

څوک به جامـونـــه د رڼـــا وويشي

څوک بـه د ستـــور د ميخانې وپالې

څوک بـــه مستانو ته صهبا وويشي؟

* * *

څوک بـــه د خيال په هنر مندو ګوتو

له تورو تيـــــرو نه تصوير جوړ کړي

څوک به له زيـــړو رژيـــدلـــو پاڼو

د رنګينه ګلو بهـــيـــر جـــوړ کـــړي؟

* * *

ژاړي د روه د ســـردرو ښـــا پـــيـــرۍ

تشو پيکيو تـــه، ګلـــونه غـــواړي

له رژيدلي، بـــې ملياره بـــاغـــــه

د بلبلانـــو اوازونـــه ، غـــواړي

* * *

هغه د مـــيـــنـــې د ښـــکلا انځور ګر

لاړو د تلليو په قطار کښـــېـــنـــا ســـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا به چېرته خپل تصویر وګـــوري؟

په اینه باندې غبار کـښیـــنـاســـت

الـمان

۱۹۹۶ جون

د ماښامونو په دار

وس راباندې وکوه، ګیله مې په خــــوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مینې مې د ژبې په سر نـــوم د یـــار کـــرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نــــه راځي

سر به کله شمـــه د لـمبـو پــه بیــه ورکړمه

پت به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسی یې د سپینې خولې په تمه تومتـــې شومه

مست یې په کتویمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما یې د تسبو په لړ کې کفر د ابلـــیس ولــیـد

مور یې سجدو نه یم، زه د سر د ټیټـېـدو نه یم

وخته !د تسلیم توره قصه مې په خوله نه راځي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر توری زخمي دی، هر غزل د وينـــو رنګ لري
هيري مې سندری شوي، ټپه مې په خوله نه راځي

شيخه درواغجنه د جنـــت د پـــربښـــتو غـــله
تا چې دلته و کول، هغه مـــې په خوله نه راځي

ته خو به مې غږ د ماښامونو پـــه دار پورته کړې
زه به چيغه چيغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل.

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې   کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خزان تصویر

بیا خزان په ګلو راغی
بیا ماتم نیسي باغونه
بیا چمن په ویر اخته دی
بیا رژېږي سره ګلونه

* * *

بیا د وریځو اوښان ګرځي
د آسمان په کرونده کي
بیا د باد اسونه ځغلي
د افق په شنه باغچه کي.

* * *

د خزان نقاش ته ګوريُ
رسموي تصویر د مني
د چمن په ښکلې پاڼه
خپروي تصویر ړ مني.

* * *

ځنګله خړه چوپتیا کې
د سفر سرود غږېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غمجن ماښام پـــه شونډه

د مـــاتـــم غـــزل چلېږي.

* * *

مـــرغـــۍ الـــوزي له ونو

د تـــودو سيـــمو پـه لوري

تـــرانـــې د مينې وايـــي

خپروي د ژونـــدون توري

* * *

طبيعت څومره رنګين دی

دنيا څومره ښايستـــــه ده

ژوندون راز دی د رازونـــو

د فـــصـــلـــو نو سلسله ده

* * *

کلـــه پـــاڼـــې رژېدلي

کله موج وي د ګـــلـــونـــو

کله تږوله دنـــيـــا خـــړه

کله شور وي د رنـــګونـــو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني هیلۍ

زما وطنــه یـــه زما د شنو یــادونــو باغه
زما د سترو ارمـــانونــو د دمـــي مــنزله
زما جنــت، زمــــا دوزخ، زما ثــواب او ګناه
زما سپــرلی، زما خـــزان ، زما د مسنۍ ګله

* * *

و مي لیدل چې په غمجن زړګـــي دي اور ولګېد
ومي لیدل چې له سیني نه دي لمبې پورته شوي
ومي لیدل چې د سکروټو په توفان لاهو شـــوي
ومی لیدل چې له لمنې دې ایرې پورته شــــوی

* * *

ومي لیدل چې د اسمـان لمـنـــه ډکه شـــوله
ستا د سرو ګلو پـــه رنـګیــــنو رژېدلو پاڼو
ومي لېدل چې د افق شونډي ګلګونـــې شولې
ستا د غوټیو په نیمزالو نښتېځلو پـــاڼـــو

* * *

ومي لیدل چې خوشحـالیو درنه کــډه وکړه

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی لیدل چی درکـــې وچ شول د خندا ګلونه

ومی لیدل چـــی د خـــزان بــــادونو ورژول

هم د شینکیو سر درو هـــم د بیـــد یا ګلونه

* * *

ومی لیدل چي په باغونو دې لمبې پورې شوی

ومی لیدل په چمنونو دې اورونه کـړ شـــول

ومې لیدل چي په بلبلو دې مـــاتـــم ولګید

ومی لیدل چي ګلبوټو دې لـــوونـــه ګړ شول

* * *

ومی لیدلچې توره شپـــه دربـاندې بره شـ-وله

ومی لیدل چې وربځو هیر که سپین سبا درځـــني

ومی لیدل چي سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول

ومي لیدل چـــې مـــروره شـــوه رڼـــا درځني

* * *

خو یه وطنه یه زمـــا د شنو یـــادونـــو بـــاغه

تل به سبلۍ، تل به د ژمي تاړاکـــونه، نـــه وي

وربځې به ورکې شـــي، د لـــمر لونې به ونځېږي

تل به دا توره تروږمۍ، دا ماښـــامـــونه، نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپه لا که هر څومره اوږده هم شي تلپاتې نه ده
وريځې که هر څو مره تياري وي جاوداني نه وي
د ساړه ژمي يخ وهلې او سړې سېلۍ به
تل د باغونو په رګونو کې رواني نه وي

* * *

د پسرلي ناوي به وسپړي د زلفو ولونه
په شنه لمنه به دې وتو مبي غمي د ګلو
په سرو غاټولو په رنګينې شي شګنې تالې
په چمنونو کې به جوړه شي سيالي د ګلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاګونو بوټي
وږمه به بيا سوو، سپېرو لښتو ته سا ورکړي
شبنم به پر ښمينځې په مينه د غوټيو سبرګې
لمر به د ګلو اننګيو ته ځلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنګونو بهير
په سپېرو بوټو به رابره شي د ګل سندره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سرو غو ټيو به جړاوي شـــــی د ونو غاړې

په باغ او راغ به راخپره شي د بلبـــل سندره

* * *

په تورو وربځو کې به تم شي د سکروټو باران

د شپې په څڼو کې به وچ شی د لمبـــو ګلونه

د تر ورږمی سينه به څيري شی د لمر پــه توره

د شفق باغ کې به سمسور شی د سبېدو ګلونه

* * *

بيا به ګلان په وربل کېږدي کليوالې نجونې

بيا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغۍ

بيا به په غرونو کې غرڅې د مشکو ساه وکري

بيا به په ځالو راخورې شې مهاجرې مرغۍ

* * *

بيا به د ګلو پـــــه سين و لامبي شڼلې دښتې

بيا به خړوب شی په شنبليو دا سپېره ډاګونه

بيا به د باغ په زړه کـــې وټوکي زرغونې هيلې

بيا به د تيرو ذهـــــن ونــــازوی سره يادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،

زه مې له پلار سره، يوه مسجد کې لمونځ نه کوم،

پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،

زوی مې زموږ لارې،

منسوخې،

کړې لارې بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.

زموږ د ژوند دود او د ستور داسي دی،

موږ د لارو د بدلون په هنر نه پوهېږو

خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه يو ،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې يو ،

منزل ته،

نه رسېږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

يه غمه کور دې ودان

يه غمه، کور دې ودان،

چې دې د ژوند پدې سره دښته کې

پدې اغزنه، ناخرګنده لاره،

يوازې،

پرې نښودم.

يه غمه،

کور دې،

ودان.

زه لکه ستړی مسافر ، ژوندون مې بار په اوږو ،

پدې اغزنه،

ناخرګنده،

لاره،

په شپو او ورځو ،

ځم،

روان يمه،

مزلونه وهم.

ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه خوږ او وفادار،

ملګری،

تل راسره يې او قدم په قدم،

زما د سترګي ژوند ،

شېبې شماري.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناځرګنده لاره،

ما سره د رومې او ستل راکوې.

غمه،

يه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د سترګي ژوندون،

ياره،

غمه.

آلمان ۱۹۹۵/۱۱/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشې پیني

زړه نــــه مــې ښـاخي، درپسې ویني

د ګلــو لـــښتـــې، یـــه نـــازنیني

ستـــا پـــه ستـم مـــې، قلم قلم زړه

ستـــــا په تومت مې، جامې رنګیني

نـــــه مـــــی هېرېږي، نه درر رسیږم

لــه لیــري مـرمـه، نژدي سوزېږم

خــبــره نــه شــوي زمــا لــه سوزه

خبــره نــه شــویــزمــا له میني

سهار رانــغـــی، بـیـا مـاښامونه

بــیــا د غــلـچــکو شپو ،یرغلونه

ځلانــده لـــمـــره، ځپانـــده لمره !

لرې راخــوري کــه، زلفې زریـنــې

مېــکدې ورانـــې، رنـدان خاموشه

نه څوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه

د تاک رګـونه، پاتـې لـــه جـوشه

تـــشــی پـــرتـــې دي د میـــوپیني

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الینا سندره

زمــا لغـــمـــانــه، ښایسته لغـمانـه
بــیـــا دې یـــادونـــه په زړه ووري راتـه
بیا مې په خوب، بیا مې په خیال کې ته یې
بـــیـــا دی غـــمـــونـــه پـــه زړه ووری راته

* * *

لکـــه لـــه مـــور جــلا شـــوی ماشوم
هـــره شپـــبـــه درپـــســـې وژړېـــدم
لکـــه د تـــورو مـــاښـــامـــونو شمه
درپـــســـې ویـــلې شـــومـــه وخـــښېدم

* * *

نـــور دې پـــه شپولو کې شپانه نه وینم
نـــور دې تـــالـــو کـــې رمې نه څرې
نـــور دې نـــاوونـــه له ایوانو ډک دي
نـــور دې پـــه غرونو کې غرڅې نه څرې

* * *

بـــیـــا دې حـــجـــرې سـړې، پـرتې دي
بـــیـــا دې دېـــرې دي لـــه زلمو نه تشې

کاوون توفاني
د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـــا دې د ښکلـــو ګـــوډرونو غاړې

لـــه پـــېغلـــو تشې، له منګو نه تشې.

* * *

بیـــا د ســکـــــروټـــو په سین ننوتې

بـــیـــا دې سینـــه پـه لمبو وسوزېده

بیـــا دې ګـــربـوان له غمه څیرې څېرې

بیـــا دې پـــګړۍ لـــه سره وغورزېده

* * *

د "الـــیـــنـــګار" لـــه ذهـنـه و وتله

د "الـــیـــنـا" د لـوی پـر تـم سندره

د "الیـــشـــنګ" پـــه شونډ و غورېده

د غـــم سنـــدره، د ماتـــم سنـــدره

* * *

بیا دې "کلـمان" په تورو وربځو کې پـــټ

بیا دې "سالاو" په سېلاوونو کـــــې ډوب

بیا دې "سنګر" په سرو سکروټـو ســـتـي

بیا دې "منـــګو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د "نـــرنـــګ" نـــښتـــرو اور اخیستی

بیا د "وایـــــګل" پـــه ګلـــو اور ووري

بیا د "کـــرنـــج" مـــمـــانـې وینې ژاړي

بـــیـــا د "ســـایګل" په ښکلو اور ووري

* * *

بیا د غـــاټـــولو غـــاړې ټیټې ښکاري

بیا د نرګس له سترګو نـــم څـــڅـــېږي

بیا د ګلاب په تـــن کې ویـــنـــه وچـــه

بیا له رامبـــېلو نـــه مـــا تـــم څڅېږي

* * *

بـــیـــا دې دانې، دانـــې د اوښکو غمي

له سترګو څاڅـــي، امـــېـــدونـــه کړي

د اور اوویـــنـــو پـه تـــبـــجـنـــه دښـــتـــه

د سبا نـــي بـــهـــار ګلـــونـــه کړي.

* * *

زما لغمـــانه، ښایسته لـــغـــمـــانـــه

ستا حماســـه مـــې د وطـــن سنـــدره

ستا د ننګـــونـــو د یـــادونـــو قـــصـــه

زمـــا د ســـاه، زمـــا د تـــن ســـنـــدره.

کابل چنګاس ۱۳۶۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلبل ساندي

که وږمه یــې راروانــه د کاکل شــي

د دي وچې دښتې ترخې به ګل، ګل شي

ماته څانګه داغزو شي چې لاس وروړم

د رقیب په لاس کې لښته د سنبل شي

د زاهـدزړه بــــه له خپله ځانه تورشي

که یـې ستــــرګې آیینـې ته مقابل شي

د زړه پانې، پاڼې ګل بـه تر ښه ځار کړم

که مې تللی آ شـــنا بیا راسره خپل شي

د آشنا په اصالت بــــاندې پوه نه شوم

کله جوړ تر ینه پښتون کــلــه مغل شي

چــې غـو ټیـ په خپله لنډه خندا خاندي

تـرینه جــوړې سوې ساندې د بلبل شي

زنــګوم بـه یـې د سترګو په زانګو کې

کــه نصیب راته خوبونه د کابــل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زولنې

ساقي په جام کې راوړلې، اوريـنـې زولنې
د عقــل لېــونـيــو تــه، د مينې زولنې

ساده زړه ته مې ګوره په هــر چا کــوي باور
بنګړي ورته ښکاريږي پــو لادينــې زولنې

خاونده تشې مه کړې دا کـــوخې له ليونو
ما تېرې چې يې پښو کې پر تــميني زولنې

درواېې خله زاهده وي دې تا تـــه مـبارک
دا تور نصيحتونو او داسپيني زولنـــــې

پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنګړي
بيګا مې خوب کې وليدې رنګينې زولنې

ما ښام مې باغ کې واوريده سندره د اغزو
سهار د ګل په پښو کې وې زرينې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا جام

تا ته به یاد وي که نه،

هغه شیبه چې ما په مینه مینه،

تا ته د زړه جونګړه پرانیستله،

ته مې د هیلو ښښتېځلي باغ ته و بللې،

ما ویل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکۍ به په وزرونو کې ګلونه راوړي،

او دغو تیو ښایسته ډمې به،

د وچو لښتو د یادونو په بام و نخېږي

* * *

ما ویل زه به ستا د سترګو له روښانه چینو ،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شېبه به د رڼا په سین کې ولمبوم،

او تر وږمې به مې د زړه له سزېدلط ئاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د وږمې تږی وم،

ما د باران د رتلو لار څارله،

ما په شنو لښتو کې د سرو ګلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې وږمې په شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به و ګرځمه،

د وچو بوټو په رګونو کې به شور ویښ کړم

د سپېرو ځانګو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووایم

څو مره بېځا یه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیره نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونګړې ته راننوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې و ګرځېدې

د لمبو ختې دی به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکروټو سرې پڼې ښکار بدې.

ستا له راتګه سره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلو باغ د اور په سمندر پرېوته.

نه مې ورېمه ولیده

نه سترګو د رڼا جامونه،

نه ښو تکیو په وزرونو کې ګلونه راوړل

او نه باران په وچو د ښتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونګړه،

د تر ورېمیو په څپو کې ډوبه

اوس مې د هیلو ښنتېځلي باغ کې،

د سرو غو ټیو په ځای

د سرو سکروټو ، سره ګلونه خاندي.

زه د رڼا د جام په یاد په خپلو ټولو ساده ګیو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هیلو د مزار په څلي، او ښکي شیندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهیلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شیخه ستا یې پې خه

زړه په سکروټو داغومه ، شیخه ستا یې پې خه

که له ساقي نه مې دعقل زولنې غوا ړمه

که زنځیرومه شرنګومه ، شیخه ستا یې پې خه

که دتقوا له ښاره ووتمه زیان یې خه دی

که خرابات جاروکومه ، شیخه ستا یې پې خه

ته دسجدو کچکول کې غواړې ترې وصال دحورو

زه یې کچکول نسکورومه ، شیخه ستا یې پې خه

زه له ما ښامه تر سهاره په مزار دهیلو

داوښکو شمې بلومه ،شیخه ستایې پې خه

چې دآشنا کوخې ته ځمه هر بیګاه او سبا

هلته مې سترګې خوږومه، شیخه ستا یې پې خه

تورو خاموشو ماښامونو کې غوغا کړمه

ویدې نشې راپارومه ، شیخه ستا یې پې خه

کابل

۱۳۷۰/۶/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوخې سترګې ،

چې يې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه.

اودساړه ژمي په شپو کې به يې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله.

اوس دسرې سيلې په توره شپه کې

سترې ،

خاموشې ،

اوسرې ،

ښکاريږي.

زه ستا دسترګو دخبرو تږی

دشپې په توره ، نا خرګنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې ديو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناخرګنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشګلنه دښته ،

دتا دسترګو دخبرو دکاروان په هيله ،

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې

تیروم.

آلمان ۱۹۹۹/۴/۲۶

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیر

کلونه وشول چــــې دې نـــه ویـــنمـه
غزل د سترګو دې لـو ستــلاې نـــه شــــم
نور مې دا ستــــرې ســـرګــردانــه نـظر
- دا دا غـزنـــو اوږدو لارو د ســفـــر لاروی -
ستا د خوږو سترګو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترګــــوردګــودر پــه غــاړه
ستا د پــښــو پــلو نــه هم نـــه ښکاري
نور مې د شونډو دبډیـا پـــه خـــنـډو
-په دې شګلنو بې بـــهـــاره تـــالـــو-
ستا د بوسې ګلونه هــم نـــه ښـــــکاري

* * *

نـــور دې د خــیــال په اسمان نه ځلیـــږم
نور مې د خوب کلي ته هــم نــه راځــــــې
دا سې ښکار یږي چې هېر کــړی دې یـــــم
د ګلـــوریــنـو خــاطــرو لــه بــاغـــــه
د وچ لرګي په شانې لیرې غورزولای دې یم.

د باد په کنډوالوکې
کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او ستا هغه اورينه مينه

چې ځلېد له، بلېد له مدام

هغه د تورو ماښامونو ډيوه

-لکه د شپو په زړه کې بله شمه-

چې سوځېدله ، خنديدله مدام

اوس په کې اور نه شته ، سپرغۍ نه لري

اوس له رڼا ډکه ځولۍ نه لري.

خو لا تر اوسه مې دزړه په قاب کې

يو ازې ستا دمخ تصوير پاتې دی

يو ازې ته مې يې دذهن په ډولۍ کې ناسته

يو ازې ته مې لکه وينه په رګو کې جاري.

آلمان ــ نومبر ــ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کوچنۍ " ځلا " ته :

د انځر ونه

که د انځر ونه ګل ونیسي ،

زه به مې سترګې باغ کې وکرمه

او ترسبا پورې به

د ورېمې لارا ،وڅارم،

او دا ټوټې،

ټوټې،

ټوټې،

زړه به مې،

د شنې ورېمې په لاره،

پاڼې،

پاڼې،

وشیند مه.

که د انځرو ونه ګل ونیسي،

زه به مې سترې اوساره لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به وینبې کړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،

د سرو غټېو ترانه وکرم.

* * *

که د انځرو ونه ګل ونیسي،

زه به د وربځو له ړندو سترګو نه،

په جل وهلو بوټو، ځاځکی

ځاځکی،

وڅڅېږم،

او پسرلی به له درندو خوبونو پاڅومه

که:انځرو

ونه،

ګل،

ونیسي.

المان- اپریل-۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځوانیرګ شاعر اسحاق ننګيال په وير کې

ګل او ستوری

۱

ته لکه ګل ،

لکه له شنو ورېمو نه هیره غوټۍ ،

د ساړه ژمي په سړه خیله کې وغوړیدې.

خپله توده اروادې ،

په یخ وهلو ځانګو وویشله.

* * *

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او ځلیدونکی ستوری

په تورو تپو شپو کې ،

د شنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زړي شغلو دې ،

د شپې شډلې کوڅې ووینځلې.

* * *

تا د سمسو رو پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا د سرو ګلو د باغچو دغوړیدو په هیله ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا دبلبلو په یاد ،

تا دسندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې د ساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

وربمه ،

وربمه ،

کړې.

* * *

تا د رنګین ښایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو ګوتو ،

د سپېرو تیږو په تخته وکاږه

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنګ ورکړ.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرینه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څنګ کې دې ،

د ابدي رڼا ،

ګلان ،

وټومبل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

ته لکه ګل،

لکه له شنو وږمو نه هېره غوټۍ،

د بې بهاره کال په تور فصل کې،

د ترخه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې.

ته لکه ستوری،

لکه پاک او ځلېدونکی ستوری،

د ساړه ژمي تکو تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترګو،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېدې.

آلمان- می- ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدله کوخه

اشنا پردی ، کوخه بدله ښـــکاري

ټوله دنیا راته ، شډله ښــــکاري

پسرلنی ښکلایې وغـــوړیـــده

دګلو باغ یې له وربــله ښـــکاري

بلبله پام کوه بې هــوډه نــه شـــې

لاره اغزنه تر سنبلــه ښـــکاري

اسمانه نور مې هـمت مــه ازمایه

تاته ما نې ماته کو ډله ښــکاري

خومره اوچت دی افغاني غرورمې

دسوال غونچه راته خځله ښکاري

پتنګه راشه که وزر تـــــودوي

لا یې دحسن ډیوه بله ښـــکاري

دګلو جوش دی که شغلې شهیدې

چې له هراته ، تر کابله ښــکاري.

المان

۱۹۹۷/۷/۲

کاوون توفاني

د باد پـه کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه ده

دلمر په کلي باندې ، بره شپه ده
دژمي شپه ده ، بې سحره شپه ده
سپوږمۍ ویده ده ، ستوري نه ځلیږي
لکه مازدیگر تر مازدیگره شپه ده
بلخ او هري په تروږمیو کې ډوب
له بدخشانه تر خیبره شپه ده
رستم په څاه کې دشغا لویدلی
ډکه له درده ، له پرهره شپه ده
نوروته لمر دی په قسمت ورغلی
زموږ په برخه ، برابره شپه ده
په تورو وریځو کې بریښنا شوه چیرې
که یې له زلفو مروره شپه ده
گل دوربل دې راته وځلوه
جانانه شپه ده ، ستمگره شپه ده

المان

١٩٩٨/٣/٢٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیا دونو په مانۍ کې

ماته یادشي ځومره سخته اوترخــه وه
هغه ورځ چې موږله یو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپـلې
دژوندون په لویه دښته کې تنها شو و.

* * *

ستا له سترګو څڅیدل غمې داوښــکو
خو په شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته څــه وویل نــه مـــا څــه
پوهیدو چې دوصال وروستۍ شیبه وه

* * *

مادې ســترګو لوستلی تو قسمـــت و
مادې زلـفو کې لیدلې تورې شپـې وې
ما لیدل چې تورتمونـه وه په مـــخ کې
مالیدل چې راخورې تــورې تیـارې وې.

* * *

پو هیدم چې د اغزو په څوکــو تګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهیدم چې د سکروټو ښـــــکلول دي

پوهیدم چې په کوچني بې وسه زړه کې

دغمو دلویــو غرونــو ځــایــول دي.

* * *

اوس چې ګورمه دوخـت دغرو له شانه

لاتر اوسه مـوږ هماغسې تنــهـا یــو

نه مو لارې بیرته بیا یو بل تــه رســـي

نه دمینې ناوکۍ منزل تــه بـــیـایـــو.

* * *

خوتر اوسه مې هماغسې پـه زړه کـې

لا ژوندي دي ستا خواږه خواږه یـادونه

هره ورځ مې سترګې تاپسې غـــړیـــږي

هره شپه راسره مله دي ستا غـــمـــونـــه.

* * *

راته ګرانه یې تراوسه راته ګــرانـــــې

لامې زړه کې ستا دمیـنې اوربـلیـــږي

لامې اوس هم دخوبـونو ښاپیرۍ یـــې

لادې مخ راته یالونو کې ځلـــــیـــږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

لامې اوس هم دلندو سترګو هنـداري
تشې نه دي ستا دسترګو له تصـويـره
لامې اوس هم د يادونو پـه مانۍ کــې
يوه شمه پــــه لمبو کـــې ده اسيــره.

المان

اګست ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو تصویر

پردیسه چیرته ځې ، دچا په هیله ،

دکوم آرمان په لوري لاره وهې

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چیرته ؟.

له کومه راغلې او په کومه درومې ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تنها کې پښې.

دژوندون پیتی دې په سترو اوږو ،

دلارې دوړې دې په بڼه پرتې ،

ددوارو سترګو دکتاب پاڼې دې ډکې له پوښتنو ځنې.

پدی اوږده اوډبرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللي ،

ډیرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خو چاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه.

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دتاریخ په ډبرینه اواغزنه‌لاره ،

له هغو ټولو نه یواځې یو تصویر پاتې دی ،

یو بې حسابه ، بې ځوابه ، دپوښتنو تصویر ،

درزیدلو ، نښتیځلو ، آرمانونو ، تصویر ،

اودغمونو ، تصویر ،

پردیسه !

چیرته ځې ، دچا په هیله ؟.

المان

۱۲ / ۷ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره ږلۍ

په پلو کې يې شغله په بلې راوړه
که آسمان په ګريوانه کې سپوږمې راوړه

درنا ناوې پلو په مخ راخپور کـه
تورې شپې د ترو ږميو ډولۍ راوړه

زه د ګلو دغونچو په تمه ولاړم
خو اغزيو نه مې ډکه ځولۍ راوړه

دلمبو غو ټيو باغ په سر اخيستی
سپينو وريځو تکه توره ږلۍ راوړه

وچوي دونو وينه په رګوکې
درواغجن پسرلي يخه سيلۍ راوړه

چې د خپلې غاړې هار پرې ښايسته کړي
ماغريب ورته داوښکو ډالۍ راوړه

دبڼو په سر يې بيا ستورې ځليږي
داسې ښکارې ما ښاموند ې راوړه

دآشنا دسنهو بوی له کلي ووت
لمره ته ورته دزلفو ګيډۍ راوړه.

کابل ـ ثور / ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوړېدلي باغه

يو څو تازه ګلونه وشکومه

او ستا دزلفو توره شپه به پرې رنګينه کړمه.

زه به دپرخې دالماسو دانې ،

دشنې وړمې په تار کې وپيېمه

او ستا په غاړه به يې وځړوم.

که ته يو ځلې او دتل لپاره ،

زما دزړه کور ته راننوزې ،

او بيا دمينې په نوم ،

راته هماغه هيرې شوې ډيوې ولګوې

هغه چې ما اوتا په ګډه سره ،

دلويې مينې په نوم ،

زموږ دهيلو په ماڼۍ کې امانت ايښې وې

المان

اپريل ۲۰۰۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تخت، هم له تابوته

نور دې څوک نه پېژني ،

نور دې هيڅ څوک هم ، نوم په خوله نه اخلي.

نور له هرچانه ورک يې ،

نور له هر چانه هير يې

نور نه دېلي ، نه سپاره په ياد يې

او هغه سپين آس دې ،

ـ چې له هر خه او هر چا ګران ودرته ـ

نور ستا له ياده پردى شوى ښکاري ،

اوته له هر خه او له هر چا نه پردى يې ورته .

نور دې له غرېه د چا زړه نه ريږدي

نور دې له چيغو د چا ځان نه رپي ،

نور ، هم له ميني ، هم له کرکې تش يې.

نه دې په ګل ،

نه دې په تيږه کې ،

اثر ،

پاتې دى.

نور د ژونديو له سرحده تير يې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې ځوک نه پیژني ،

نور ،

هم له تخت ،

هم له تابوته ،

هیريږي.

المان

۲۸ / ۲ / ۱۹۹۸

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نيولي

تاته زارۍ کومه ،

لږ خوزمونږ په سوزيدلو کروندو وروه .

* * *

سږ کال خوهم لکه دتيرو په شان ،

داسې ښکاريږي پسرلی نه لرو ،

سږ کال خو هم سنځلو ګل ونه که

بوی درامبيل نه را ځي ،

وږمې په زلفو کې رانه وړې دنارنجو غوټۍ .

* * *

سږ کال خو هم باغ ته نرګس رانغی ،

ګلابو کډه وکړه ،

نيالګي له ځانه سره ژاړي ، ونې سا نه باسي

مليار په باغ کې دتبرونو بزغلي کرلي .

* * *

سږ کال خو هم غاټول ونه ټوکيدل ،

او په ګل خيزو دښتو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګنډېريو زهرجنې څانګې وغوړيدې ،

کوچيان رانغلل ، په بيديا کې کيږدۍ پلنې نه شوې ،

تشو کنډرو کې اور ونه لګيد .

جړاوې نه شوې په ځنډيو داوښانو غاړې ،

رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،

شپانه په شپوله کې شپيلۍ په شونډو پورې نه کړه ،

څړتون خالي پاتې دی ،

هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،

ګړي آسمان ته خوله نيولې ديوه څاځکي اوبو په هيله .

* * *

سږکال خو هم دتو تکيو دوزرونو سرود ونه غږيد ،

زموږ دکلي دمسجد په نړيدلي چت کې ،

دتوتکيو په ځای ،

تورو غومبسو چتې جوړې کړلې .

څوک به آيت د "ابابيل" ووايي

څوک به کاڼو ،

دسپيرې دښتې ،

پيلان وولي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سږ کال خو هم تا لندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچينه ،

دتورو وريځو ذاسونو په ملا غبرګه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو سترګو ،

د «رحمت» يو ځا ځکې ونه څڅيده.

موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته،

ورسيدو .

* * *

بارانه وورېږه ،

تاته زارۍ کومه ،

يو ځلي بيا زموږ په کلي پسرلې راوله.

المان

اپريل ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دايمان په لمن

لامې تراوسه ستوري څاڅي دګريوان په لمن
دزړه دودونه مې لګيږي داسمان په لمن

دګلو ناوې نا اميده دسپرلي ډولۍ کې
زخمي بلبل ورته ژړيږي دخزان په لمن

پردې وطن دی مسافرې شپې په غم تيروم
کاشکې يوه شيبه ويده وای دجانان په لمن

وجود مې اوراخلي سوزيږمه ، لمبه لمبه شم
چې دسکروټو باران ګورم دافغان په لمن

ساقي له خم نه مرور ، خم له صهبا نه خالي
دميکشانو ډلې ګرځي دبيابان په لمن

بيا زوړ زاهد دی بيا هماغه محتسب وختونه
بيا مې داغونه دي چې څاڅي دايمان په لمن

هسې مې ډکه شوه دزړه دښته له زيړو ګلو
لکه چې ستوري وي ټومبلي دآسمان په لمن

آلمان

۲۳/۲/۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکروټو په اقليم کې

د سکروټو په اقليم کې ګلان نـشتـه
په خوړلن کې غاټول کله زرغونـيږي
ګله ! بل چيرته يې خاره دوړمـــې لار
سيلۍ ستا په پسته ژبه نه پو هيږي.

يوه هيله

توري خاوري به يې پوري کړم په سترګو
که قسمت يو ځلي بيا وطن ته بــو تلم
خپلي اوښکي به بې پرخه کړم د ګلـــــو
که کوم باد هغه ښايست چمن ته بو تلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ګل ته، نه اغزي ته

له تندې مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسيږي
د تر خو ميو ، کنډولي ته مې لاس نه رسيـــــيږي
د دې بې رنګه او بې بويه پسرلي په شـــپو کـــې
ګل خو لا پريږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي
لکــــه د ژمــــي د کمــــره پــــه ســـر ولاړه ونــــه
له ورمې هير يم پسرلي ته مې لاس نه رسيـــــيږي
لکه داونبکو ثاثکى پريوتم په خپل ګريــوانــه
تشه سيپۍ يمه غمي ته مې لاس نه رســـــيـــږي
په پټه خوله يې د هجران په سرو سکروټو سوزم
ژړامي هيره اسويلي ته مې لاس نـــه رسيــــــږي
چې پکې وخکمه ديار د خوږې ميني تـــرخـــه
د زړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسيـــــږي
ماويل وابه خلم کسات ترې د شهيدو شپـــبـــو
خو ګريوانه د زندګي ته مې لاس نه رســــيـــــږي.

المان

۲۵ / ۶ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر ته سرود

٣

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې

او یو ځل بیا زمونږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیږې

څوک به د شپې په تکه توره دړه ،

د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟.

* * *

لمره که ته خپلې ګلبویه زلفې ،

پدې اغزنه شپه ونه غوړوې

څوک به د ژمي په یخجنو دښتو ،

د پسرلي د ګلو سین سم کړي.

څوک به د باد کاږه واږه لاسونه ،

د نسترنو له تنکیو غاړو ونیسو یوي.

* * *

څوک به په غرونو کې ،

ورېمې ویښې

کړي .

د باد په کندوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک به ددښتو دغاټول په تنکيو شونډيو ،

خوږه موسکا وکړي.

ځوک به د پرخې نازولې لونې ،

دخپلو ځنو په وريښمينو نوراني تالو نو وزنګوي.

ځوک به دمستو بلبلانو په ګونګيو ژبو ،

دمحبت سندرې وبهوي.

ځوک به دځوانو غزلبو لو توتکيو ګلالي وزرونه ،

دسپين سهار په شدو ولمبوي.

ځوک به دباغ په غوږ کې ووايي دګل دغوړيدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ويده ،

پاتې شې.

المان

۲۳ / ۱۰ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې　　　　کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې ترږون

بيامې جـــانـــانـــه ، دزخمي زړګي په سوې للمه
ستا دخــــوږو ، خـــــوږو يــــادونو بـاران ووريـــده
بيا مې دمــــــراوو خاطـــــــرو په رژيدلــــي چـمــن
د پسرلي د ســــرو ګلــــونـــو پــــاران ووريـــده.

* * *

کلونه وشــــول چـــــې له تا نه جلا شـــوې يـمــه
کلونه وشــــول چـــــې په تا مې سترګې نه خوږيږي
کلونه وشــــول چـــــې دنيا لکه زنـــدان ده راتــه
کلونه وشــــول چـــــې دسا وزر مې نـــه غوړيږي

* * *

اوس مــــې يــــاديــــږي هغـــــه تللې هغه تيرې شيبې
هغه دګلو غـــــونـــــدې ښکلـــــي اورنګين وختونـه
هغه دمينې درنا پـــــه ميــــو مـــستــــې ورځــــې
هغه ســـــاده ، هـغـــــه سپــيـــــخلي نازنين وختـــونـه

* * *

چې مــې لـــــه تـــا ســـــره ترږون پـکـې دمـيــنـې وکــــه
چې ستا پــــــه غـــيـــــږه کــې مــې ځان او جهان وپيژنده

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مــــې کعبـــه شــــوې درته زه په لمانځه ودریـــدم

ستا په لمنه کې مـــې هـــوډ او ایـــمـــان وپیژانـــده

* * *

ماویل زه به دې جانانه جنـــتي ښـــایـــســـت تـــه

د سروغوټیو غوندې ښکلې ســـور غـــزل ولـــیکم

ماویل زه به دې دتور ټکري پـــه تـــورو څـــنډو

دلمر په اوښکو حماسه دسره تـــــکل ولـــیـــکم

* * *

ما ویل زه به ستادزلفو په حسینو شـــپــــو کـــې

دابدې مینې ځلانـــده ســـتـــورې وځـــلـــوم

ما ویل زه به ستادمخ هغه سپیڅـــلې ســـهـــار

د پسرلي دشنې ورمـــې په عـــطـــرو ولـــمـــبوم

* * *

ماویـــــل زه په دتیـــارو اوږده ، اوږده لاســـونـــه

ستا پـــه زرینو ، پرتـــمـــیـــنـــو زلـــفـــو وتـــړمـــه

ماویل زه به دبـــــدرنګې شپـــې ناولې کـــجـــیـــر

دسپینې ورځـــې درنـــا پـــه غـــشو وولـــمـــه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دتیارو دخدای ، بدرنگه ارده بله وه
ستا برخه لیک یې دبادونو په وزرو تاړه
ستا په تندي يې آيا تونه دلمبو وليکل
ستا په ټيکري يې دسرو وينو سمندر وتاړه

* * *

مامرغلرې ستا له سترګو نه راټولې نه کړې
مادې په زلفو دآرمان کلونه ، ونه ټومبل
دماتمونو توروشپو ته دې څراغ نه شومه
دزړه داغلي پرهارونه مې دې ونه ګنډل

* * *

چې ستا دزړه په ښار لښکرې دماتم وختې
مايې يوازې په سرو سترګو تماشا کوله
ستا په دردونو اوپه خپلې بې وسۍ مې ژړل
ته سوزيدې مادرته هيله دبقا کوله

* * *

خدايزده چې ستا په زوريدلي زړه به څه تيريږي
ښايي چې ستا ته به بې هوده ، بې وفا ښکارمه
ته به مې ور د خپلې مينې دپرتم نه ګڼې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاتـــه بـــه مـــات ښـکارمه تاته به رسوا ښکارمـــه.

* * *

مات خـــو بـــه یـمـه ، خوجانانه بې وفا نه یـمـــه

دتومتونو زنجـیـــــرونـه په پـښـو ګـرځـوم

له تا نـــه لـیـــرې ، پـه پردیو نا آشنا کوڅـو کـې

دمجـبـوری دژونـدون پـیټی پـه اوږو ګرځـــوم

* * *

خوستـــا دستـــرګـــو په زیارت باندې قسم کـومه

یوه شیـبـــه دې هـم لـــه یاده جلاشوی نـه یـم

دشنـــه بـــاور په کرونده مې لا هـــو ډونه شنـه دي

دسرو غاټـــولـــو پـــه تـرون باندې ختلې نـه یـم.

* * *

دیاد پـــــه دښـتـــه کـــې مې څرې ستادمینې هوسۍ

دخوب بـاغـچـه مې ستـــا دحســـن په ګلونـــو پټه

دذهـــن دره مـــې یـــوازې ستـــا نـا مـه پـوښـلې

دزړه ماڼۍ مې ستا په ښکلو تصـویـرونـــو پـــټـه.

المان

جنوري ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تروږمیو بهیر

ستا د زلفو سلسلې مې دیا دونو سـلسـلې شوې

دیوې شیبې خنداوه ، دغمونو سـلسـلې شوې

سپوږمۍ مخ دی رابښکاره که ، دتیارې شپې له کندوه

چې دلمر زرینې څپې ، ددودونو سـلسـلې شوې

په نمجنو سترګو څـارم ، دآشنـا دقـدم لاره

خو وعدې دنن سبا یې ، دکلونو سـلسـلې شوې

دابهیر د ترووږمیو ،درنـا پـه کالـه راغې ؟

که شیبې دخوشالیو ، دویرونو سـلسـلې شـوې

په وجاړه میکده کې نه ساقي او نه صهبـا شتـه

دکوثر دامید تنده ، دعمرونو سـلسـلې شـوې

له جنته راوتلی ، ددوزخ په څنډو ګـرځـم

هم ثواب او هم ګناه مې داورونو سـلسـلې شـوې

مایې زلفې ښکلولې ، په خندا یې راتـه وویـل

چې کاوونه دادې پښو ته ، ددامونو سلسـلې شوې

المان

اګست ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپلمې ګلونه

چې خندا يې وريده ، له اننـــګـيـــو
اس يې اوښکې د غم څاڅي لـه ککـــيو
د ديوانو دلبـــرو چـــپـــاو راغـــی
کوه قاف نه کـډه وکړه ښـــا پيـــريـــو
رنګ وبوی يې د اشــنـا دکلي نـــــه دی
کا غذي ګلونـــه راوړل پـــســـرلـــيـــو
بيا يې موږ ته کوم ناتار په خوب ليدلی ؟
د آسمان ناولو ستر ګو خـــونـــړيـــو
د ممانړو لښتي ريږ دي له وحـــشـتــه
تبر شين شو په ځنګله کې د خيږيـــو
رژوي زرغوني پاڼې د نـــــارنـجـــو
دلمبو خپې راوړي دي سيـــــلـــيــو
د زنځير ترانه کښيناسته په شــونډو
د شمشير ترانه پريوته پـه مـــريـــو
نه بلبلو د شنه فصـــل زيـــري راوور
نه خو بيا غاړې تازه کـــړې تو تکيو
خړې تالې سوزيدلې سپيرې د ښــتـې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نه شوې دغاټولو په غالـيــــو
نه په شنو جلګو کې بل شول سره اورونه
نه دګلو لښکر وخوت په غونـډ يـــــو
نه په باغ کې دمرسلو شونډې سرې شوې
نه په دښته کې بيا وخندل ريــدیــو
نه رامبيل زلفې خورې کړې په ګــلابو
نه نرګس واخيسته ناز د چـنبيليــــو
نه دمشکو کاروان راغې له ختـنــــه
نه په غرو کې عطر وشيندل هوســـيو
نه شبنم مخونه ووينځل د پـــاڼـــو
نه وږمې شونډې تازه کړې دغوټـــيو
نه بيا پيغلو په پلو کې غونچې راوړې
نه يې زانګې اميلونه پـه غـــړيـــو
نه سپوږمۍ شوه دمينو پيـغـامبـــره
نه را وختلې نجونې ، په بلـــيـــو
نه ساقي سکروټې تويې کړې په جام کې
نه راجګې شوې لمبې له کـنډوليـــو
نه سوما شته نه مټونه دکـــوثـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شراب ، نه خوږې شونډې د شـــهــيو
نه د مينې په مزار شمه شـــوه بـــلـــه
نه ځلا په " نوبهار "کې د ســـپـــر غيو
نه نغمې کړې ، نه نڅا د بګرام ترکـــې
د ماتم کالي اغوستـــي کابـــليـــو
نه ګرمي د رزم پاتـــې نـــه د بـــزم
نه شرنګا د زولنو نه د بـــنـــګړيـــو
سپوږمۍ ونغښته دوريځو په ټيکري کې
ستورو ولمبل د تورې شپې په پـــيـــو
د سهار زخمي سرباز په وينو سور شـــو
مرغلين کڅونه ونيـــول غـــديـــو
د تقوا جامې په تن د شيطـــا نـــانـــو
د تسبو اميل په غـــاړه دلـــولـــيـــو
ديما په تخت جـــګـــړه ده د کـــربـــوړو
د وياړونو تاج په سر د چرمښـــکيـــو
رنګيو ي د نيک وبد د تو پير پولـــــه
پروني مخونه سپين کـړل نـــنـــيـــو
په شملو کې يې پرتم د پـــرون نـــشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرور هنګامه تللې له پګړیو
چې نهنګ یې ځان باله د دریابونه
اوس یې ګوره په ویاله کې داوبړیو
آرمانونه شول پوره د میر خمنو
وینې څاڅي د مردانو له کوپړیو
د زنګي غلام د توري درنا وي ته
د با با پګړې را کوزه کړه لمسیو
بیا هما غه توري شپې توري سندرې
بیا هما غه تور یرغل د ترورمیو
بیا هما غه محتسب زاړه وختونه
بیا هما غه زړه لوبه د پیریو
بیا هما غه د بل توره د زور غاړه
بیا هما غه سور دزخ د دښمنیو
توري وریځې توروي ځلانده ستوري
تورتمونه زنګوي لمر په کمڅیو
د سپلمۍ ګلونه وړ دوربل نه دي
چا اخیستې ده میوه له ګنډیریو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغرور غرمو سر ټيټــــي ورتــه مه شې

دوطن دډګرونو ، نـــنـــګـيـالــيـو

پيلامه دبل سفر ده ستړي مــه شـــې

داغـــزنـــو اوږدو لارو لارويـــو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري

بیګاه سترګو د اسمان ژړلـــــي ستوري

چې د تورې شپې په دار ختـــلي ستوري

شپه لانده سبا شــوې چې شـــپه راغلـــه

ترورمې لا تللې نـده، تـللي ســتـــوري

سپین سهار یې تور ما ښام ته قـرباني که

شپې په غشو د تیارو ویشتلي ســـتوري

د افق لــمنـــه ســـره شـــوله په وینو

چا پــــه تـــوره د ستــــم وژلي ستوري

څه پروا ده که سیلۍ ګلو نــــه یـــــوړل

ما پـــــه زلـــفـــو د جانان ځو مبلي ستوري

چا خـــالــونــه بـــا یلولـــي چا سرونه

مورې د میـــنــې په سره لار بایللي ستوري

د رڼا لـــه ګـــريـــوانــــه و تلي ستوري

نن کـــوټـــی د اسمان تشه توره ښکاري

پکې نه ځلـیـــږي سپین سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ارمان

کلونه و شول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا ښايست او زما لويه مينه

په يوه شعر کې سره و نغاړمه.

* * *

ورځ رانه ټوله د ګلوييو په لټون تيره شي

خو چې ما ښام شي او د شپې کجير راوالوزي د ښار په لوري

او په رنګينو کو څو و غوړوي تور وزرونه

د ښار واټو نه له ستو ما نه لاروييو تش شي

او بنديز و لګېږي

نري ، نري کاږه واږه وسنني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي،

زموږه خړه او ختينه بيړۍ

د بې پايانه سمندر په مرجاني کڅو نو و نښلوي.

زه بيا را پا څيږم ډيوه بله کړم

او د ګلو ييو څولۍ پرانيزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پورې،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د ښایست او خپلې مینې قصیده ولیکم

* * *

چې د سهر د ګزمې غږ واورم

زه مې لیکلي کاغذونه بیرته بیا له سره ولولمه،

نه پکې ستا سمسور ښایستووینم،

او نه زما هغه ښیرازه مینه

قصیده خیرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اور وا چوم

او په تو دوخه یې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بیا چې د شپې کجیر له خوبه ویښ سي،

وزرونه وټکوي

او بیرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الو تلو کړي

او له ختیځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا یې وزرونه،

زمونږ د ښار له پاسه وغوړوي

کو خې راویښې شي، تازه کړي پروني یادونه

او خبل مخونه د رڼا په پیو بیا وینځي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په واټونو د رنګونو باران وورېږي

او د پېړیو تکراري لوبه له سره پیل شي.

زه بیا ځولۍ غاړې ته وا چومه،

بیا په ګلو ییو پسې ملا وتړم

او ټوله ورځ وایم له ځانه سره

ګوندې که نن شپه مې ارمان پوره شي،

ستا د ښایست او خپلې مینې انځور و کاږمه.

خو لا تر اوسه پدې نه پو هیږم

چې ستا ښایست، او زما لویه مینه،

د یو شعر،

جغرافیه کې،

ځاییدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتو بر

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library